

The Project Gutenberg eBook of Lihan evankeliumi: Moraalin arvostelua, by M. Hahl

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Lihan evankeliumi: Moraalin arvostelua

Author: M. Hahl

Release date: September 7, 2016 [EBook #52999]

Language: Finnish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK LIHAN EVANKELIUMI: MORAALIN ARVOSTELUA

Produced by Jari Koivisto

LIHAN EVANKELIUMI

Moraalin arvostelua

Kirj.

M. HAHL

Fitchburgissa, Mass, 1914.
Suomalaisen Sos. Kustannusyhtiön kustannuksella.

LUKIJALLE

Ystäväni elämän ihanteisilla poluilla;

Ystäväni yhteiskunnan loassa, häväisty ja halveksittu;

Ystäväni orja, orja kultaisen vasikan ja vanhan ja mahtavan elämänvaiheen;

Ystäväni yksinäisyydessä ja ajatuksen yössä;

Ystäväni, jonka huulilla on katkera, mutta voimaton kirous nykyistä elämänjärjestystä vastaan;

Ystäväni palkkatyöläinen, uuden elämänjärjestyksen ainoa mahdollinen voimaan saattaja,

Tahdotko sinä hetkeksi unohtaa ympärilläsi pauhaavan elämänvaiheen mahtavaksi paisuneen laulun, tahdotko sinä hetkeksi sulkea korvasi kuoleman laululta ja kuulla säkeen suuresta ja ihanasta lihan-elämän-laulusta ja ajatella sitä?

Suuri ja mahtava, ihana ja kaunis lihan-elämän-laulu ei ole yhden laulettavissa — ainoastaan säkeen siitä voipi antaa jokainen, ken on saanut suuren intohimon palvelulla tervettä järkeä ja ihmisen paremmaksi muuttumisen aatetta, yhteiskunnan muuttumisen kautta.

Mutta yksikin säe lihan-elämän-laulusta on tarpeellisempi kuin tuhatvuosia kehitetty ja kerrattu valhe, elämää vihaava kuolemanlaulu.

Lihan-elämän-laulu on ijäisempi kuin evankeliumien "iloinen sanoma" ja sille, joka lihan-elämän-laulun tajuaa, on se syvällisempi kuin kaikki maailman uskonnot.

Joukkojen taisteluvoimana se on peljättävämpi kuin kaikki maailman sotajoukot, ja rauhan evankeliumina se on kauemmin kuuluva ja laajemmalle leviävä kuin vuorisaarna.

Jos sinä, ystäväni, tunnet voimakkaan halun jalostua, olet sinä suuren ja ihanan lihan-elämän-laulun tekijä ja korkeimman ihmisyyssaatteen palvelija.

Jos sinä et tunne halua jalostua etkä pyrkimystä siihen, olet sinä kuolemanlaulun häviämään tuomittu, kuoleva kuuntelija.

Käytä ihminen aivojasi, ettet tuhoutuisi taistelussa luonnon villiä anarkiaa vastaan tai taistelussa toisia ihmisloukkia vastaan! Se on mahtavin taisteluhuuto ja samalla suurin rauhan evankeliumi, iloinen iloinen sanoma.

Käytä ihminen aivojasi, voidaksesi muuttaa yhteiskunnallisen elämänjärjestyksen toisenlaiseksi ja sen kautta itsesi jalommaksi ja hienostuneemmaksi himoiltasi ja tavoiltasi! Se on korkein ajateltavissa oleva moraaliohje.

1

Epäorgaanisen, elimettömän aineen iankaikkinen ominaisuus on liikunto.

Itseasiassa tuo liike on kaiken alku, elämänkin alku — se on jo sellaisenaan elämää. Aineen iankaikkinen liike luopi määrättyllä kehityskohdalla orgaanisen eliön, synnyttää elämän.

Epäorgaanista luontoa näyttää vallitsevan "sokea vietti". Kuitenkin tajuntamme huomaa epäorgaanisessa aineessa liikunnan ohella ominaisuuksia, joita voidaan tulkita tajunnan alimmiksi asteiksi.

"Sokea vietti" kuitenkin ei ole ehdottomasti hallitseva luonnossa — eikä se ole missään lunastuksen tarpeessa, kuten schopenhauerilainen filosofia järjettömästi opettaa. Ainoastaan tuon "sokean vietin" alkuun luomat eliöt ovat itse-lunastuksen tarpeessa.

Orgaanisessa, elimellisessä luonnossa "sokean vietin" valtaa rajoittavat ja määrättyllä kehityskaudellansa suorastaan hallitsevatkin eliöt itse, koska niiden olemassaolon ehtona on joku vähin määrä tasapainoa eikä anarkia, kuten "sokean vietin" ehdoton valta edellyttäisi.

Mitä korkeammalle kehitysasteelle eliöt pääsevät sen suuremmassa määrässä ne kykenevät rajoittamaan "sokean vietin" valtaa. "Sokea vietti" onkin sokea vain siinä ymmärryksessä että siltä puuttuu itsekritiikkiä ja itsetietoista mukautumiskykyä, joka on pienemmässä tai suuremmassa määrässä kaikilla yksilöllisyytensä tajuavilla eliöillä.

Epäorgaaninen luonto mukautuu ainoastaan siihen mihin sen on pakko mukautua, jotavastoin orgaanisessa luonnossa vallitseva ja hallitseva olemassaolon vietti pyrkii joko vaistomaisesti tai itsetietoisesti mukautumaan ympäristönsä sallimien ehtojen mukaan.

Sen jälkeen kun epäorgaanisen aineen liikunto, "sokea vietti" on synnyttänyt ensimmäisen orgaanisen eliön orgaaninen luonto luopi ja kehittää itse itsensä, ja eliöt kehittyvät korkeammalle samassa

suhteessa kuin ne kykenevät vastustamaan "sokean vietin" valtaa. Järki ja määrättyä elämän laatua tarkoittavat vaistot ovat vastakkaisia "sokealle vietille" ja vaimentavat sen valtaa.

2

Ei ole vielä kauan siitä kun yleinen tieteellinenkin käsitys asetti kasvit ja eläimet kokonaan eri valtakunnaksi. Mutta solututkimus on osottanut kasvien ja eläinten olevan rakentuneita samanlaisista soluista ja että kasvin ja eläimen siemensolu sisältää samallaisia aineita, ja se on poistanut rajan kasvin ja elimellisen luonnon väliltä. Ja se aika jolloin poistuu raja "elottoman" ja elimellisen luonnon väliltä voipi olla hyvinkin likellä — filosofisesti se on jo poistunut.

"Elämän" ensimmäisinä ilmauksina voidaan hyvällä syyllä pitää epäorgaanisten, elimettömien, aineiden taipumusta yhtyä toisiinsa, joka taipumus kemiassa hyvin tunnetaan. Kaksi atoomia yhtyvät toisiinsa ja muodostavat yhden uuden atoomin — aivan samoin kuin orgaanisten olioiden munasolu ja siemensolu yhtyvät ja muodostavat yhden uuden solun. Tuo kahden aineatoomin yhtymys tosin sanotaan vain "koneelliseksi liikkeeksi", mutta itse asiassa materialistinen filosofia perustuu "koneenomaisuudelle" elimellistäkin luontoa käsitellessään.

Epäorgaanisten ainehiukkasten muuttumisesta orgaanisen eliön osiksi nykyisellä tieteellä on todistuksia kuinka paljon tahansa. Nuo todistukset eivät osota elämän syntyä, mutta ne todistavat kumoamattomasti sen tärkeän seikan että epäorgaaninen liittyessään orgaaniseen voipi itsekin muuttua orgaaniseksi — joka myöskin on elämän syntyä.

Voimme siis määritellä:

Elämä on vain yksi aineen ominaisuus.

Elämän salaisuus on kätkeyty "kuolleeseen" aineeseen. Jos tajuttava ja todistettava elämänsynty koskaan tullaan löytämään tulee se löytymään "elimettömästä" luonnosta.

3

Lakatkaamme puhumasta sellaisista kuin "ikuinen totuus" — niin näytämme vähemmän hulluilta.

On ainoastaan yksi iankaikkinen ja yksi kokonaisuutena käsittämätön. Se on epäorgaaninen aine.

On tieteellisesti sekä epätieteellisesti opetettu luonnolla olevan tarkotuksen, pyhän ja korkean tarkotuksen, jota maan matonenkin palvelee.

On opetettu luonnolla luodessaan olevan tarkotuksen, jonka mukaan se "luopi" tiikerin ja tiikerin uhrin, ihmisen ja basillin ihmistä tuhoamaan.

On siis opetettu luonnolla olevan jonkun yhteisen tarkotuksen, jota kaikki lajit palvelevat.

Se on valhe, tietämättömyyden ja taikauskon suuri valhe, jota uskotaan ainoastaan siellä missä ei kyetä paremmin selittämään.

Luonnolla yleensä "luodessa" ei voi olla mitään tarkotusta.

Elämän tarkotus on tajunnan tulos ja sentähden se voipi olla ainoastaan orgaanisilla eliöillä.

Epäorgaanisen luonnon toiminta ei viittaa mihinkään järjelliseen tarkoitukseen, vaan on se puhtain ajateltavissa oleva anarkistinen toiminta — jota rajoittavat ainoastaan epäorgaanisessa aineessa olevien ominaisuuksien vuorovaikutussuhteet.

Ensiksi siis erotamme, että ainoastaan orgaanisella luonnolla on tajuttava elämäntarkoitus. Mutta senkään elämäntarkoitus ei ole yhteinen, vaan ainoastaan yksilöllä, lajilla ja lajiyhteiskunnalla voipi olla selvästi tajuttava ja määriteltävä elämäntarkoitus.

Yksilöllä ja lajilla ja lajiyhteiskunnalla elämäntarkoitus ei ole minään luonnon perintönä, vaan yksilö, laji ja lajiyhteiskunta keksivät itsellensä elämäntarkoituksen — ja ne voivat ruveta palvelemaan tuota keksimäänsä elämäntarkoitusta ja asettaa sen suurimmaksi pyrkimystensä päämääräksi.

Olemassaolon vietti, tahto olla, on yleisin kaikille lajeille, mutta sekään ei ole poikkeukseton.

Eräänlaisella korkealla kehitysasteella ihmisissä tavataan tahtoja jotka tahtovat hävitä.

Luonto ei voi "luoda" iankaikkisesti samallaisia olioita sentähden koska ravinnonsaantiehdot ovat vaihtelevia epäorgaanisen luonnon muuttelevaisuuden tähden, etupäässä lämpötilojen vaihtelun vuoksi. Tämän, lajien pakollisen muuttumisen tähden millään lajilla ei voi olla muuttumatonta elämäntarkotusta.

4

On myöskin opetettu, että ihmisenkään elämällä ei ole tarkoitusta, jos ihminen ei usko elämänsä iankaikkisesti jatkuvan "taivaassa" tai "helvetissä" entiseen tapaansa, sillä lisäyksellä että ilo on suurennettu tai tuska kovennettu.

Se on valhe, mustapukuisten pappien musta, järjetön valhe.

Vastakkaiselle puolelle tuhansia vuosia vallinnut järjetön taikausko on loihtinut esille vaistomaisen jumalankieltäjän, joka pitkän henkisen taikauskon perästä on äkkiä herännyt räikeästi kiroamaan kaikkea sitä mihin hän ennen uskoi.

Vaan koska hän oli vähätietoinen, ei tuntenut lihan evankeliumia eikä tajunnut sen tarkoituksen yleveyttä — hänen aivoihinsa jäi tyhjiys äsken särkyneen jumalakäsitteen tilalle.

Tyhjyyttänsä haihduttaakseen hän keksi mielestäänsä materialistisen elämäntarkoituksen: *elämäntehtäväksi rajattoman nautinnon ja päämääräksi ei-mitään*. Ja hän saarnasi niitä uusina suurina ihanuuksina.

Sellainen elämäntarkotus on järjetön.

Rajaton nautinto ei voi olla mikään järjellinen elämäntarkoitus ja tyhjiin raukeaminen on vähemmän miellyttävä päämäärä. Vaikka ihminen tietääkin, että hän ei voi säilyä yksilönä, hän, jos hän on elinvoimaista kansaa, tahtoo kaikissa tapauksissa säilyä jollain tavalla kuolemansakin jälkeen. Ja hän säilyy tekojensa kautta.

Järkeilemään kehittynyt ihminen ei voi tyytyä elämään ilman sellaista elämäntarkoitusta jonka kautta hän voipi kunnioittaa itseänsä.

Selvästi määriteltävä ihmisen elämäntarkoitus ei voi olla luonnollinen eikä edes yleismaailmallinen. Se voipi olla ainoastaan yhteiskunnallinen ja yksilöllinen.

Ihmisillä on ollut ja on vieläkin useammanlaisia yhteiskunnallisia ja yksilöllisiä elämäntarkoituksia samassakin yhteiskunnassa, riippuen heidän sivistyslajistansa ja yhteiskunnallisesta asemastansa.

Järjellisin elämäntarkoitus on se, johon pyrkiessä voidaan erottamattomiksi yhdistää yhteiskunnallinen ja yksityinen etu.

Sellainen elämäntarkoitus, kaunein ja korkein kaikista tähän asti tunnetuista elämäntarkoituksista, on *yksilön onni yhteiskunnallisen onnen kautta ja itsetietoinen jalostuminen ja jalostaminen ja tarkoitukseen soveltuminen ja soveltaminen*.

Sellainen elämäntarkoitus on suurin vastakohta luonnontilassa olevien eliöiden elämäntarkoituksille ja luonnolliselle anarkialle.

On saarnattu täydellisyuden mahdollisuutta ja opetettu ihmisen voivan tulla täydelliseksi.

Se on valhe, yksi kuolemanlaulun laulajien keksimä valhe, itämaisen uskonnon filosofian vanha opetus ja samalla sen köyhyyden todistus.

Täydellisyys järjellisenä olotilana on mahdollisuus ajatellakin, jopa sitte saavuttaa. Mutta usko täydellisenä olemiseen voidaan kyllä saavuttaa muutamiiin tunnetuihin uskonnollisiin miitelmiin vaipumalla ja määrätyllä elämänjärjestyksellä.

Tuo saavutettu täydellisyys kuitenkin ei ole muuta kuin eräs rappeutuneisuuden muoto, lakanneen elämänhalun ilmaus. Sellainen oli se täydellisyys jonka saavutti indialainen Buddha ja jota venäläinen rappeutunut ylimys Tolstoi lähenteli.

Siellä missä aletaan vakavasti uskoa täydellisyuden mahdollisuuteen siellä kuolee halu pyrkiä korkeammalle. Täydellisyys kehityksen päämääränä on hirvein ajateltavissa oleva ruumiin sekä sielun

ominaisuuksien kehityksen ehkäisijä.

Täydellisyys on normaalijärkiselle ja elinvoimaiselle ihmiselle kammottavin olotila mihin hän saattaa ajatella joutuvansa, koska sellaisessa tilassa ei ole mitään taistelua, ei mitään voittamista eikä sijaa millekään toiveille.

Elinvoimainen ihminen mittaa elämänarvoja taistelujen, voittojen ja toiveiden mukaan ja myöskin pitää taisteluja, voittoja ja toiveita hyvinä elämänarvoina. Mutta jos on olemassa tulevaisuuden kuva, jossa näitä elämänarvoja ei voida ajatella oleviksi, halu pyrkiä korkeammalle laimenee ja viimein kokonaan kuoleutuu, kuten buddhalaisuuden ja kristinuskon pahimmin pilaamille joukoille todistettavasti on tapahtunut. — Pahimmin pilaantuneita ovat todelliset buddhalaiset ja todelliset kristityt.

6.

Tulevaisuuden ihminen ja hänen onnensa elämäntarkoituksena on nykyisille ihmisille korkein yksilöllinen sekä yhteiskunnallinen elämäntarkotus.

Ihminen ei pyri itsetietoisesti jalostumaan jos hän ei voi kunnioittaa itseänsä tulevaisuuden kautta. Ja niin kauan kun hän ei voi kunnioittaa itseänsä tulevaisuuden kautta hän, korkealla sivistysasteella ollessansa, rappeutuu.

Suurin osa nykyisistä ihmisistä kunnioittavat itseänsä ainoastaan nykyisyyden ja, mikä hulluinta, menneisyyden tähden eikä tulevaisuutta tarkoittavien tekojensa tähden — koska heillä tulevaisuuden jalostavia tekoja ei olekaan.

Ihmisen on opittava vielä sekin että menneisyydestä ei kuulu kunnia meille ja nykyisyydestäkin saamme laskea vain vähäisen osan omaksi ansioksemme. Mutta siitä, minkälainen on tulevaisuuden yhteiskunta ja tulevaisuuden ihminen, siitä kuuluu suurin ansio *meille*.

Silloin kun kansa tai luokka vakavasti käsittää velvollisuutensa tulevaisuutta kohtaan ja alkaa sitä toteuttamaan, vasta silloin kansa tai luokka todella voipi itseänsä kunnioittaa. Vasta silloin kun vakaumus velvollisuuksista tulevaisuudelle on kylliksi voimakas alkavat ihmiset itsetietoisesti jalostautumaan ja tarkoitukseen soveltautumaan.

Sellainen yritys tosin ei ole uusi ihmiskunnan historiassa. Sitä on koetettu, mutta se ei ole voinut toteutua, koska itsetietoisien jalostumisen aate vielä ei ole ollut minkään luokan omaksumana, sen vähemmän se on ollut senlaisen luokan omaksumana, joka sen voisi ja tahtoisikin etujensa tähden toteuttaa.

Jokaisen riistävän luokan etuihin yhtenä välttämättömyytenä kuuluu pitää kansan enemmistöä alhaisella sivistysasteella ja säilyttää heissä kurjuutta tuottavia vaistoja ja vaikuttaa kurjuutta edistävien mielijohteiden syntymiseksi. Mutta silloin kun työväenluokka omaksuu itsetietoisien jalostumisperiaatteen toteutuu se valtavasti.

7.

Ihmisen ei ole pyrittävä luontoa palvelemaan, koska hän silloin palvelisi anarkiaa, suurinta vapaantahdon epäjumalaa. Luonnonpalvelus merkitsee alenevalle kehitysasteelle joutumista ja loppuu henkiseen tylsyyteen. Ihmisen on pyrittävä luontoa hallitsemaan. Se on anarkian järjestyksen saattamista ja jatkuvan edistyksen tunnustamista.

Ihminen hallitsee jo nyt luontoa niin pitkälle että hän kykenee muuttamaan alkuaineatoomin ulospäin vaikuttavilta ominaisuuksiltaan sen omaksi vastakohtaksi: toiseksi alkuaineatoomiksi.

Miksikä ihminen ei kykenisi itseänsä muuttamaan ennakolta tunnettuun tarkoitukseen soveltuvaksi?

Todellisuudessa onkin jo olemassa paljon sellaisia keksintöjä joiden avulla ihmisen jalostaminen voitaisiin alkaa hyvällä menestyksellä. Mutta sellaisista, ihmisen peruskäsityksiä ja elämäntapoja perinpohjin muuttavista keksinnöistä ei ole käytännöllistä hyötyä niin kauan kun ne ovat ainoastaan laboratorion asia.

Se tieto, jonka vain tiedemies tietää ei muuta elämänjärjestystä. Mutta se tieto, jonka tietää suurin

osa jostakin kansasta tai luokasta se muuttaa elämänjärjestyksen.

Meiltä puuttuu yhteiskuntajärjestelmää jossa ihmisen jalostaminen olisi mahdollista. Mutta — se myöskin on voimakkaasti sanottava — suurelta osalta ihmisiä puuttuu myöskin halua jalostua. Ja se on pahinta.

Mutta halu jalostamiseen täytyy herätä, jos mieli ihmisen säilyä.

8.

Mikään laji ei ole iankaikkinen. Ainoastaan epäorgaaninen aine on iankaikkinen ja iankaikkisesti liikkuva. Mutta sellainen korkealle kehittynyt laji kuin ihminen voipi itse vaikuttaa lajinsa olemassaolon pituuteen.

Ennen kaikelle elämälle mahdottomaksi käypiä luonnollisia suhteita jokaisen lajin olemassaolon pituuden määrää lajin saavuttama taistelu- ja mukautumiskyky, se, missä määrin se kykenee voittamaan voitettavissa olevia vihollisiansa ja missä määrin mukautumaan voittamattomien voimain vallanalaisuuteen.

Henkisestä maailmankatsomuksesta materialismiin hyppäämällä päässyt elämänopettaja, kirkosta politilliseksi agitaattoriksi juossut alottelija on opettanut, että yksin voima on valtaa.

Se on ainoastaan puoli nykyisin tajuamastamme säilymistä koskevasta totuudesta.

Monet ruumiilliset jättiläislajit ovat kuolleet sukupuuttoon osaksi liian äkisti muuttuneiden olosuhteiden tähden, mutta ennen kaikkia sentähden kun ne eivät ole voineet mukautua eivätkä varjella itseänsä.

Mukautuminen ja itsensä varjeleminen ovat riippuvia vaistojen ja järjen kehityksestä enemmän kuin voimasta. Vaistojen pyrkimysten ja järjen keksintöjen avulla voidaan mukautua ja taistella luonnollisia sekä yhteiskunnallisia tuhoavia voimia vastaan.

Lajin yhtenä luonnollisena säilymisen ehtona on myöskin lisääntymisen nopeus. Huonokin laji voipi säilyä pitkiä aikoja, jos se nopeasti lisääntyy.

Itsetietoinen lajin säilyttäminen, joka ainoastaan sopii sivistysihmiselle, kuitenkin ei tarvitse seurata lajin mahdollisimman nopean lisääntymisen periaatetta, vaan ainoastaan mukautuvan taistelukyvyn ja jalostumisen periaatetta. Niiden mukaan on pyrittävä säätämään siitos-, kasvatusta- ja muut elämssuhteet, yhteiskunnallisten toimenpiteiden kautta.

On surkuteltava asiointila että sikiäminen ja säilyminen yksilöiden lukuun nähden on suurin ryysyköyhälistön joukossa. Mutta kuinka ankarasti onkaan tuomittava se yhteiskunta, joka "ohjaa" ryysyköyhälistöläisten elämää ainoastaan moraalisaarnoilla. Heille kuuluvat moraalisaarnat hirveimmin, vaikka tosin yhtä kuuroille korville kuin mässääville yläluokkalaisillekin.

9.

Siihen, mikä rotu, kansa tai luokka parhaiten säilyy vaikuttaa myöskin vallalla oleva moraal.

Jos joku yksilö haluaa palvella lihaansa rajattomasti, se voipi olla hänen asiansa, johon ei kannata puuttua hänen, yksilön, suojelemistarkoituksessa — sillä määrätyn asteen saavuttanutta alaspäinmenoa ei voida eikä sitä kannata yksilöön nähden ehkäistä — mutta yhteiskunnan asia on katsoa että sellainen lihansa palvelija ei saa saastuttaa tervettä ympäristöänsä. Yhteiskunnan asia on estää joukkorappeutuminen.

Ken luulee kansan tai rodun voivan elää niin kuin haluavat hän ei tunne korkeamman moraalien ensimmäistä käskyä, joka kuuluu jokaiselle lajille:

Teidän täytyy jalostua, jos tahdotte olla olemassa!

Ken odottaa yksilöltä hyvää moraalista vapaaehtoisena hän ei tunne korkeamman moraalien toista käskyä, joka kuuluu:

Teidän täytyy suojella ja pakottaa yksilöt rodun ja kansan olemassaolon ehtona!

Ken kohottaa yksilön siveyden perusehdoksi siveydelle hän ei tunne korkeamman moraalin kolmatta käskyä, joka kuuluu:

Yhteiskunnan tulee olla siveä!

Hiukan vain joukkomoraalin huonojen puolien tuntemista, vain yksi ajatussilmäys ihmisperen pauhaaviin intohimoihin, ja me huomaamme yksilön niin pieneksi että hänestä ei kannata yksilöllisyytensä tähden huolehtia. Hänen pahansa ovat niin pieniä ettei niistä kannata tuomitsevaa kirjaa pitää. Mutta siitä siveellisestä suunnasta mihin yhteiskunta kulkee, niistä pahoista jotka ovat suurille joukoille yhteisiä, niistä kannattaa huolehtia ja tehdä tiliä tuomarin edessä, jonka nimi on *Tulevaisuus*.

10.

Mikään nykyinen laji ei voi muuttua kokonaan toiseksi, mutta jokainen laji voipi samojen luonnollisten suhteitten vallitessa kehittyä korkeammalle.

Ihmisen jalostamisella, sikäli kuin hänen ruumiinsa rakenne sallii, ei ole mitään luonnollisia esteitä, vaan ainoastaan yhteiskunnallisia aineellista ja siveellistä laatua olevia.

Suuri yhteiskunnallinen aineellinen ja siveellinen muutos vaikuttaa niin pitkälle ihmisen muuttumiseen että häntä voidaan sanoa uudeksi ihmiseksi.

Ihmisellä, jos järjen ankarat lait pääsevät hänen toimiansa muutamissa tärkeissä suhteissa määräämään, on mahdollisuus elää maapallolla kauemmin kuin millään muulla eläimellä — kenties kauemmin kuin enemmistöllä kasveja, jos hän oppii ottamaan ravintonsa suoraan epäorgaanisista aineista.

11.

Me emme ole henkisesti tasa-arvoisia emmekä koskaan sellaisiksi tulekaan.

Henkinen tasa-arvoisuus on järjetön, sillä se edellyttää ehdottomasti samanlaista tietoa ja samanlaista ajattelutapaa, jotka taas edellyttäisivät ehdottomasti samanlaista perinnöllisyyttä ja samanlaisia yksilöllisiä kokemuksia, jotka ovat mahdottomat.

Kuitenkaan ei ole mitään syytä venyttää henkisen eriarvoisuuden totuutta niin pitkälle että olisi syytä kuuluisan neron Ernst Haeckelin tavalla sanoa: — "johdonmukainen ajattelu on aina oleva harvinaisena luonnonilmiönä".

Kysymys "ollako vai eikö olla" voipi opettaa kokonaisia kansoja johdonmukaisesti ajattelemaan, vaikka henkinen eriarvoisuus säilyy ajatuksen ja tuntemisen laajuudessa ja syvyydessä.

Yhtä helppoa kuin on ajatella taloudellinen ja politillinen tasa-arvoisuus mahdolliseksi yhtä helppoa on huomata henkinen tasa-arvoisuus mahdottomaksi kehittyvässä ihmiselämässä.

Henkisten ominaisuuksien tasa-arvoisuus on mahdollinen ainoastaan täydellisyydessä, joka taas on kansallisen tai rotukuoleman enne. Mikään rotu tai kansa ei voi kehittyä senjälkeen kun se on omaksunut täydellisyyshanteen. Rotu ja kansa voipi kehittyä ainoastaan niin kauan kuin se tuntee tarvetta taistellen pyrkiä ylöspäin. Ja tämä ylöspäinpyrkimistaistelu perinnöllisyyden kanssa pääasiallisesti muodostaa henkisen eriarvoisuuden.

Tultuamme tietämään että sielu muodostuu aivoista ja hermoista, että "sielulliset ominaisuudet" on vain yhteinen nimitys aivojen ja hermojen ominaisuuksille, ymmärrämme henkisen tasa-arvoisuuden mahdottomuuden. — Ainoastaan "jumalien" antamat sielut voivat olla tasa-arvoisia, mutta kehityksen kautta saadut, aineellisista soluista rakentuneet sielut eivät voi olla...

12.

Voima käsivarsissa, hartioissa ja jalkalihaksissa ei ole yksin valtaan pääsemisen ja vallassa pysymisen

ja luonnossa säilymisen ehto.

Aivoissa ja hermoissa oleva sieluvoima, vaistot, tieto ja arvostelukyky vain voivat estää "sokean voiman" rappeutumasta ja kokonaan tuhoutumasta taistelussa toisia "sokeita voimia" vastaan.

Mutta asettaessamme nykyisen yhteiskunnan siveelliset arvot järjen kritiikin eteen saatamme hyvällä syyllä kysyä:

Onko ihminen vaeltanut pitkän ajan, eläimestä antiikin ihmiseen, sitä varten että hän sillä ajalla itsellensä kehittyneen järjen avulla myöhemmin rappeuttaisi itsensä? Onko hänellä nykyään aivot ainoastaan sitä varten että keksiä itsensä rappeuttamiskeinoja?

13.

Moraali ei ole laadultaan kehittynyt pariin vuosituhanteen. Se on kehittynyt vain laajuudeltaan, samanlaisten moraalikäskyjen yhä laajemmalle ulottumisessa, joka ei merkitse jalostumista eikä ole seuraus jalostumisesta, vaan on se seuraus samanlaisen tuotantotavan yhä laajemmalle ulottuneisuudesta ja suuriksi käyneiden valtioiden vaatima välttämättömyys. Laadultaan moraali on mennyt alaspäin viimeiset kaksi tuhatta vuotta.

Se että "siveettömyys rehoittaa" ei ole pahinta. Pahinta on se että siveelliset arvot ovat kääntyneet ylösalasin.

Koko ajatteleva maailma on yksimielinen siitä että ihmisten tullaksensa yhteiskunnallisesti ja myöskin yksilöllisesti onnellisemmiksi täytyy tulla siveellisemmiksi.

Mutta siitä, mitä on siveys ja millä keinoilla korkeampi siveellinen tila saavutetaan, käsitteet ovat yhtä paljon vastakkaiset kuin nykyisen yhteiskunnan luokka-, ryhmä- ja yksilöedut ovat ristiriitaiset. Ja lisäksi käsitteet terveen moraalin laadusta ovat vieläkin hämärämmät kuin käsitteet luokkavastakohdista.

Onhan yleisesti tunnettua että samalla aikaa kun suuri osa työväenluokasta myöntävät luokkaetu-vastakkaisuuksien olemassaolon samat joukot eivät yhtä kernaasti myönnä moraalivastakkaisuuksia. Työväenluokka ei ole vielä läheskään itsetietoinen siitä, että korkeamman ihmisyyden edut vaativat aivan toisenlaisen, nykyiselle vastakkaisen moraalin yhtä kipeästi kuin ne vaativat toisenlaisen tuotantotavan ja omistusmuodon.

Mutta taantuvan luokan moraalin säilyttäminen nousevan luokan aatteissa on samaa kuin pukea nuo nousevan luokan korkeampaa ihmisyyttä edustavat aatteet kuolettavan moraalin ilettäviin, kaiken terveen myrkyttäviin rääsyyhin. Sitä merkitsevät muistutukset sellaiset kuin "älkäämme kajotko uskuntoon, perheeseen ja sukupuolisuhteisiin!"

On totta, että aivan alkeellista laatua olevassa agitatsiossa ei voida eikä ole tarpeellistakaan ottaa esille moraalikauhua herättäviä kysymyksiä, mutta vielä enemmän totta on että kokonaan hylkäämällä niiden käsittelyn ikäänkuin luvataan olla avartamatta ihmisten ajatuspiiriä aloilla joilla on niin suuri merkitys ihmiselämässä.

Ja totta on, ja se myöskin on aivan arkailematta sanottava, että sosialismi tieteenä ei voi sulautua yhteen ei ylemmän eikä alemman moraalin kanssa, jota riistävät luokat edustavat.

Taantuvien luokkien moraaliala tulee kutsua sen oikealla nimellä: rappeuttavaksi ja kuolettavaksi moraaliksi, ja osottaa se sellaiseksi, koska se useissa tärkeissä kohdissa kieltää ne elämänarvot, jotka kohottavat ihmistä ja muuttavat yhteiskuntaa korkeampimuotoiseksi.

Tuota kuolettavaa moraaliala ei voida yhdistää sosialistisiin aatteisiin noita aatteita raiskaamatta, riistämättä niiltä ihmishengen avartavaa voimaa.

Rappeuttavan ja kuolettavan moraalin soveltaminen sosialististen aatteiden yhteyteen johtaa sosialisteja henkiseen itsemurhaan: sosialismin hengen osittaiseen kieltämiseen, ja siten tekee mahtavat ja ihanat aatteet raajarikoiksi ja monissa suhteissa dogmaattisen ahtaiksi.

Nousevan luokan aatteiden tehtävänä kuitenkin ei ole johtaa ennestään kangistuneita ja ahdasmielisiä ihmisiä uuteen kankeuteen ja uuteen dogmatiikkaan, vaan niiden tehtävänä on voimakkaasti herättää, innostaa ja virkistää riistävässä yhteiskunnassa tylsentyntä ihmishenkeä.

Antakaamme taantuvien aineksien seisoa siveellisellä tunkiollansa pauhaamassa rappeuttavan

moraalinsa läksyjä ja kiljumassa nousevien aineiden moraalittomuudesta. Kunhan käsityksemme moraalista järjen mukaan takaa meille korkeamman ihmisen ja paremman yhteiskunnan, se tieto riittää meille kaikkia parjauksia vastaan.

Suosiemme yleisen mielipiteen tähden taantuvien aineiden rappeuttavaa moraalista me elätämme povellamme käärmettä, joka voipi myrkyttää ne aatteet joita me tunnustamme ja joiden puolesta me taistelemme ja meihin voipi soveltua lause: — "Se mitä saavutetaan on vastakohta sille mitä tahdottiin saavuttaa".

14.

Siveellisten tuntemusten pohjana on nautinnon ja kärsimyksen tunne, jotka tuntemukset vuorostaan ovat osia elämänsäilytysvietistä.

Mitä on siveettömyys?

Sairautta.

Mitä on siveys?

Terveyttä.

Rappeuttavaa moraalista esittävä idealisti sanoo: — Siveys on kieltäytymistä. Ihmisten tullaksensa terveiksi ja onnellisiksi täytyy ensin tulla siveiksi. Siveiksi ihmisiksi voivat tulla vapaan tahtonsa avulla.

Korkeampaa ihmisyyttä ja järjellisyttä edustava materialisti sanoo: — Ihmisten tullaksensa siveiksi täytyy ensin tulla terveiksi. Terveiksi ihmiset tulevat ainoastaan ulkoapäin heihin vaikuttavien muutosten kautta.

Kuinka suuri onkaan ero noiden kahden ajatussuunnan välillä! Toinen niistä edustaa luonnontieteellistä mahdottomuutta, "puhtaan hengen", rappeutumisen ja kuoleman evankeliumia, toinen luonnontieteellistä mahdollisuutta, puhtaan lihan evankeliumia ja elämän jalostumista.

Rappeutuvan moraalin saarnaaja ei näe korkeamman moraalin asemille muuta tietä kuin kieltäytymisen elämän nautinnoista. Mutta yksilöllinen kieltäytyminen ei vie mihinkään, koska ihmiset eivät kieltäenny, eivät voi kieltäytyä mistään mihin heidän vaistonsa ja mielijohteensa heitä pakottavat. Kieltäytyminen on mahdollista määrätyn asteen saavuttaneen rappeutuneisuuden kautta, ainoastaan sen kautta että on itsensä kyllästyttetty nautinnoilla niin pitkälle että ei voida enään nauttia mistään. Mutta sitä tietä me tulemme elämänkieltäjiksi, elämän lopettamisen puolustajiksi. Vaan jos lopputuloksena on itsetietoinen elämän lopettaminen, "suureen rauhaan palaaminen", silloinhan emme tarvitse puhua elämänonnesta. Elämänonnea tarvitaan vain ylöspäin pyrkiviä elämänhaluisia ihmisiä varten.

Lähtemällä siitä järjettömästä ajatuksesta, että ihmisellä on ruumiista riippumaton itsenäinen sielu, idealisti "parantaa" ihmisiä vain moraalisaarnoilla. — "Siveellistä lukemista, siveellisiä neuvoja, siveellinen kasvatus, siveellinen seurapiiri, siveellisiä sukupuolisuhteita, siveellisiä ajatuksia" ja loppumattomiin "siveellistä", sehän on moralistiemme patenteerattu ihmisen parantamisohjelma — ohjelma jolla vielä ei ole saatu kasvatetuksi yhtään siveellistä ja samalla tervettä ihmistä. Ulkokullattuja ja sairaita raukkoja tuolla ohjelmalla on saatu laumottain.

15.

Siveettömyyssairauden parannuskeino ei ole moraalisaarna, vaan sen parannuskeino on ihmistä ympäröivien suhteiden muuttaminen sellaisiksi että niiden muutoksien kautta ihmisen itsensä muuttaminen on mahdollinen.

Siveettömien vaistojen ja mielijohteiden poistaminen suuressa mittakaavassa ei tapahdu yksilöllisten nautintojen kieltämisellä, vaan se tapahtuu yhteiskunnallisten nautintojen jalostamisella.

Ihmisen siveellisessä parantamisessa materialisti yhtyy vallankumoukselliseen taistelijaan, rehelliseen lääkäriin ja ylevämieliseen antiikin estetiikkoon.

Idealisti voipi yhtyä ainoastaan pappiin, puoskariin ja rappeutumisfilosofian edustajiin.

Mitä vaatii vallankumouksellinen taistelija?

Yhteiskunnallista muutosta ihmisen elämän onnen tähden.

Mitä vaatii rehellinen lääkäri hyvän ihmisen tunnusmerkiksi?

Terveyttä.

Mitä on terveys?

Säännöllisesti toimivaa ruumiin ja sielun voimaa.

Mitä vaatii elämän jatkuvaisuutta ja jalostumista ihaileva estetiikko hyvän ihmisen tunnusmerkkinä?

Kauneutta ja tarkoituksenmukaisuutta.

Mitä on kauneus ja tarkoituksenmukaisuus, mitkä ovat niiden tekijät?

Terveys, voima ja sopusuhtaisuus jäsenien ja lihaksien kehityksessä, sopusuhtaisuus ruumiin ja sielun voimien välillä ja ruumiin ja hengen liikuntojen joustavuus.

Mitä vaatii idealistinen moralisti hyvän ihmisen tunnusmerkkinä?

Siveyttä vapaantahdon seurauksena — siis perinnöllisyydestä ja ympäröivistä olosuhteista riippumatonta hengenvoimaa, mahdottomuutta, humbuukia.

Ne tavat ja teot joita me kutsumme siveettömiksi eivät ole mielivaltaisesti poistettavissa ja sanoilla ne eivät ollenkaan poistu, koska ne ovat periytymisen ja tartunnan kautta tulleet kiinteäksi osaksi meidän olemuksessamme, osaksi meidän soluistamme, ja sentähden ne esiintyvät pakottavina voimina, joiden edessä meidän on alistuttava ja toteltava niin kauan kun emme ole itsetietoisia niiden voimasta ja vallasta ja emmekä kykene jalostamaan perinnöllisiä vaistojamme ja ympäristöämme, josta mielijohteemme syntyvät.

Ja tuota, siveettömyyteen johtavien vaistojen soluihimme periytymistä ja tarttumista ja ympäristöä, josta siveettömyyteen saattavat mielijohteet syntyvät, rappeutuva moraali sallii — eikä ainoastaan sallii, vaan suorastaan edistää niiden mahdollisimman voimakkaaksi kehittymistä myrkyttämällä jokaisen aatteellisen tekijän joka edistäisi terveen, siveellisen ihmisen yhteiskuntaamme ilmaantumista.

Meidän yhteiskunnalliset lakimme, suurin osa tieteestämme, taiteemme, kasvatusohjelmamme ja sanalla sanoen koko elämämme henkinen ravinto pienen pieniä poikkeuksia lukuunottamatta ovat rappeuttavan ja kuolettavan moraalin myrkyttämiä.

Seuratkaamme tuon myrkytyksen jälkiä kaikkialla ja koettakaamme huomata sen kurjuus, ja silloin jo me olemme paljon voittaneet.

16.

Rappeuttavan ja kuolettavan moraalin suurin voitto, moraalittomuuden kauhistavin kukka, on tuo häpeällinen henkinen alennustila, jossa tunnustetaan, ehkäpä nähdäänkin, musta valkeaksi ja päinvastoin: tunnustetaan turmiollisin siveettömyys siveydeksi ja korkeampi siveellisyys siveettömyydeksi.

Sellainen moraali, joka on kyennyt niin hyvin itsensä turvaamaan, että käsitteet siveellisistä arvoista ovat kääntyneet ylösalasin, kykenee siveellisellä saatanallisuudellansa murskaamaan monta vastustajaansa ja pitämään kammottavina asioina ihmistä todella jalostavat siveelliset arvot.

Meidän sivistyneissä yhteiskunnissamme tehdään sangen vähän sellaista mikä edistäisi terveen ihmisen syntymistä ja sairaana syntyneen parantamista. Mutta moraalialla meillä kaupataan jokaisessa käden käänteessä. Sitä tyrkyttävät meille kaikki tekopyhimykset ja yhteiskuntajärjestelmää ja sen kehittämää ihmistä tuntemattomat narrit.

Ja voi häntä, ken uskaltaa asettaa järjen ja tieteen moraalihulluutta vastaan! Moralistien lähettämät siveellisyyslamat sinkoilevat hänen ympärillensä — hyvin usein kuolettavastikin.

Jokaisen maan, mihin sivistyneet kansat ovat tunkeutuneet, alkuasukkaat ovat siveellisesti turmeltuneet. Niin on käynyt Amerikan intiaaneille, niin Afrikan alkuasukkaille ja monille muille. Tässä sivistyneiden kansojen moraalissa siis täytyy olla jotain perinpohjin väärää.

17.

Nykyisin vielä teoriassa sekä käytännössä olevat hallitsevat siveelliset mielipiteet ja siveelliset arvot eivät vastaa valtaaan nousevan työväenluokan tarvetta ja kaipuita, sen vähemmän ne vastaavat sitä tarvetta joka ilmenee räikeänä silloin kun työväenluokka pääsee valtaan. Ei siis ole liiaksi aikaista siveellisten mielipiteiden uudelleen arvioiminen.

Ja hänelle, ken esittää vanhan väitteen, että me emme tarvitse mullistavia siveellisiä käsitteitä ennen kun meillä on yhteiskuntajärjestelmä johon ne soveltuvat, sopii vastata:

Siveellinen tunteminen ja tahtominen ovat asioita jotka ovat itsepintaisimpia muuttumaan. Vielä kauan senjälkeen kun yhteiskunnallinen elämä on vienyt perusteet joltakin siveelliseltä järjestelmältä, säilyvät siveelliset tuntemiset ja tahtomiset ennallansa, ja siten synnyttävät sen käsitteiden ristiriidan ja sekasorron, joka jo nykyäänkin on yleinen ja jokaiselle vakavalle ajattelijalle hirvittävästi hävittäväksi osottautuva tosiasia.

18.

Tajutaksemme ylösalasin kääntyneen moraalien ja sen arvot on tarpeellista luoda lyhyt katsaus kristinuskoon, koska se enemmän kuin mikään muu yhteiskunnallinen "siveellinen järjestelmä" on vaikuttanut sivistyskansojen moraalien rappeuttamiseen.

Kristillisen myrkytyksen jäljet tulee etsiä kaikkialta ja osottaa ne sille valiojoukolle, joka on päässyt kristillisyyden myrkytyksestä senverran vapaaksi, että tahtoisi kokonaan "jumalalliset" vaistot verestänsä poistaa ja avustaa suuressa taistelussa kristillisyyden turmelusta vastaan.

Nyt me vielä olemme niin alussa, että vasta mitättömän pieni joukko huomaa missä kaikkialla ruokottoman papin rappeuttavat jäljet näkyvät. Vapaan ajattelun ja jumalankieltämisen tulee nostaa itsekkäämmiin päätänsä ja asettua yhteiskuntaa ja ihmisten ajattelua arvostelemaan ja ohjaamaan sikäli kuin sellainen on mahdollista. Niiden todella suurten yksinäisten ihmisten, jotka ankarassa hengen yksinäisyydessä aikansa viettävät tulee asettua julkeammiksi ja äänekkäämmiksi. Tulee kaikkialla ahdistaa noita elämänilon ja voiman kuiviin imeviä kalpeita agitaattoreita — täytyy pakottaa heidät pitämään suunsa kiinni järjen edessä.

Kaukonäköisimmät ja samalla pahimmat periaatteelliset vastustajat saavat usein meidän myötätuntomme, koska me emme kykene tajuamaan kylliksi syvästi emmekä näe kylliksi kauaksi tulevaisuuteen. Papilla joka jollain tavalla osottaa olevansa edistysmielinen on vielä tänäkin päivänä tilaisuus saada työväenluokan luottamus, vaikka hän todellisuudessa ei aja mitään muuta kuin papin asiaa.

Kristillisuus on kaikissa kohdissaan ristiriidassa työväenluokan tarvitseman elämänymmärryksen kanssa, jos on kysymyksessä uusi sivistysyhteiskunta, jonka toteuttaminen on työväenluokan tehtävä.

Kristinuskolla ja sosialismilla ei ole muuta kuin tulen ja veden suhde toisiinsa: missä määrin toinen voittaa samassa määrin toinen kärsii. Kaikki muunlaiset suhteen rakentamiset tieteellisesti ja järjellisesti näiden vastakkaisten järjestelmien välille ovat toisen tai toisen tai kummankin pettämistä.

Maaailman suurista uskonnollisista järjestelmistä ainoastaan muhamedilaisuudella on jotain käytännöllistä arvoa. Sen arvo ei suinkaan ole sen filosofian syvällisyydessä — mikään uskonnollinen järjestelmä ei ole eikä voi olla järjellisesti syvällinen — vaan siinä koska se on ainoa suurista uskonnollisista järjestelmistä joka ei ole vaikuttanut suorastaan rappeuttavasti kuten kristinuskon ja buddhalaisuus.

Ainoastaan alhaisella sivistysasteella ollessa ja arvostelukyvyn puuttuessa saattaa sellainen kuin kristinuskon päästä vallitsevaksi ja hallitsevaksi. Niin olikin todellisuudessa laita kristinuskon alkaessa: sen omaksuivat alhaisella sivistysasteella olevat joukot. Myöhemmin se oli pakko omaksua ainoaksi siveelliseksi ohjeeksi kaikkien niiden kansojen jotka kristityt laskivat valtansa alle.

Onhan tosiasia että aina roomalaisesta historioitsijasta, Tacitus'esta alkaen kaikki todella ihmiskunnan edistystä harrastavat ajattelijat ovat vieroneet ja syvästi inhonneet kristinuskon, vaikka he aina eivät ole inhoansa julkilausuneet jumalallisten pyövelien tähden.

Kristukselaisuuden ja kristillisyyden erikseen tunteminen olisi suuri voitto sivistykselle — se lopettaisi Kristuksella ratsastamisen. Kristuksen tunteminen tolstoilaisella tavalla: uskomalla kristuslaisuus hyveeksi ei voi hyödyttää, vaan Kristuksen tunteminen sielutieteilijän ja jumalankieltäjän tavalla, se

voipi hyödyttää kristillisyyteen langenneita kansoja.

Kristuksen seuraamista ei kannata teroittaa kenenkään mieleen. Kannattaa ainoastaan osottaa että Kristuksen puhdas oppi on — puhdas hulluus. Kehityksessä ylöspäin pyrkivät kansat eivät voi koskaan tulla Kristuksen seuraajiksi. Jos ne sellaisiksi tulevat ovat ne pelastamattomiksi rappeutuneet. Sinä päivänä kun ylöspäin kehittyvä kansa tajuaa Kristuksen tosiolemuksen kieltää se Kristuksen. Ja sinä päivänä kun kehittymään vielä mahdollinen kansa tajuaa kristinuskon rappeuttavan luonteen kiroaa se kristinuskon.

19.

Mikä, minkälainen oli Kristus? Miten Kristus todellisuudessa eli? Mikä oli se henkinen voima, joka pakotti hänet elämään niin kuin eli ja viimein vastustamatta antamaan itsensä murhata?

Kristinuskon historiallinen aika on antanut kysymykseen kaksi vastakkaista vastausta.

— Kristus oli lihaan ja vereen tullut yliluonnollinen olento, jumalan poika, jonka verikuolema sovitti — ja vain yksin se voipi sovittaa maailman ihmisten rikokset.

Se on kristittyjen vastaus.

— Kristus oli ihminen, nero, sankari, suuri moraaliopettaja ja suuri vallankumouksen apostoli.

Se on monien vapaa-ajattelijain ja muutamien sosialistien vastaus.

Edellinen vastaus on *ehdottomasti* väärä ja jälkimäinen on *todennäköisesti* väärä.

Kristus ei ollut verellä lunastaja eikä ollenkaan millään tavalla lunastaja muille kuin itselleen.

Kristus ei ollut nero, ei sankari eikä vallankumouksen apostoli. Tutkijat vain erehtyvät Kristuksen ja kristityn välillä: eivät näe Kristusta kristityn takaa, eivät erota Kristuksen erikoisia persoonallisia ominaisuuksia — jos hänellä sellaisia on ollut — kristittyjen ominaisuuksista — ja ennenkaikkea eivät huomaa että juutalaisuus ei olisi voinut tulla roomalaisen valtakunnan uskonnoksi, jos sitä ei olisi sopivalla tavalla väärennetty. Ja tuon väärennyksen suurin kohta on juuri kristusjutussa.

Kristuksella ja kristinuskolla ei voi olla muuta yhteyttä kuin historiallinen aikayhteys. Kristus eli — jos ollenkaan eli — silloin kun leimahti voimakkaaksi se kansanliike jota myöhemmin väärennyksen johdosta ruvettiin kutsumaan kristinuskoksi.

20.

Mitään varmaa historiallista todistusta Kristuksen olemassaolosta ei ole vielä kukaan onnistuttu saamaan — ja siihen katsoen Kristus voipi olla pelkkä symboli, vertauskuva.

Kristuksen symboliksi otaksuminen tietysti on kokonaan evankeliumien ulkopuolella — ja kuitenkin se on todennäköisin selitys Kristuksen persoona-arvoitukselle. Muuten, evankeliumien ja kristuskertomuksien kokonaan valheeksi epäileminen ei ole sen arveluttavampaa kuin kirjailija Rospen parooni Mynchausenista sepittämien juttujen totuutena kieltäminen. Kertovathan evankeliumit perustotuksinansa asioita, kuten pyhästä hengestä sikiäminen, ylösnouseminen ja taivaaseen astuminen, joille nykyään totuuden arvon vaatiminen on törkeää hävyttömyyttä.

Mitä merkitsee symboli-Kristus?

Sitä että milloinkaan ei ole ollut sellaista Jesusta, jolla olisi ollut erikoinen ihmeyksilöllisyys, ei ole elänyt sellaista ihmistä, jolla olisi ollut evankeliumeissa kuvatut ominaisuudet, vaan on ainoastaan syntynyt ja valtavaksi kehittynyt sellainen liike joka uskoo ne ihmeellisyydet, jotka Kristuksen yksilöllisyydelle on omistettu.

Symboli-Kristus-otaksuman todistukseksi voidaan esittää kokonaisia sarjoja tosiasioita.

Mythologiset käsitteet yleensä eivät voi tulla suurille joukoille tajuttaviksi elleivät ne, käsitteet, tule personoiduksi.

Käsitteiden personoituminen on osittain historiallinenkin tosiasia, ja järjellinen tosiasia se on sitäkin

enemmän, ja sitä on tapahtunut säännöllisesti ihmiskunnan elämän kulun kestäessä. Huomattavimmat käsitteiden personoimiset on asetettu suurimpien luonnollisten tai yhteiskunnallisten tapahtumien aikaan.

Jos on kysymys juutalaisista ja kristillisistä käsitteistä ja tapahtumista, yhden kerran käsitteiden symbolia esittää patriarkka Abraham, toisen kerran kansanjohtaja Mooses, kolmannen kerran moraalipappi Kristus jnp.

Samaa tarkoitusta vastaava symboli, samojen ajatusten tai tapahtumain yksilöllistymä, on eri roduilla hieman erilainen yksilöllisiltä ominaisuuksiltaan, aatteiltaan ja teoiltaan, mutta pääkohdissaan niille kaikille kuitenkin tulee samat aatteet ja ominaisuudet, joka viittaa niiden yhteiseen alkuperään: rotujen alkuperäiseen mytologiaan. Vanhin tunnettu symboli ensimmäisestä ihmisestä omistaa pääkohdissaan samat ominaisuudet kuin myöhemmin "keksityt" kuvat ensimmäisestä ihmisestä. Yksilöllistettyjen käsitteiden ja tapahtumien henkilöissä huomattavat erilaisuudet johtuvat rotujen jakautumisesta kansoihin. Kun rodut jakautuvat kansoihin jakavat he myöskin mytologiset käsitteensä, niiden yksilöllistymät, kunkin kansan tarvetta lähemmin vastaavaksi.

Niinpä yhden rodun symboli ensimmäisestä ihmisestä on Adam — seemiläisen rodun — toisen Manu — arialaisen rodun. Yhden kansan käsitteet laista personoituvat Mooseksessa — juutalaisten — toisen Manussa — hindujen — aina sen mukaan, minkälaista mestaria mikin kansa tajuaa. Ja he tajuavat sellaista minkälaista milloinkin tarvitsevat.

Niin kauan kuin kansat eivät tajua mytologiaa esihistoriaksi, joka on suurenneltu ja kaunisteltu niin kuin "tieteellinenkin" historia, he uskovat mytologiamallisia tapahtumia ilman ettei niillä olisi yliluonnolliseksi, eivätkä huomaa että niissä on vain kokonaisten rotujen ja erillään eläneiden heimojen teot ja käsitykset keskitettyinä.

Ja niin kauan kuin materialistis-tieteellinen ymmärrys ei johda suurten kansajoukkojen ajattelua he eivät ymmärrä harvinaisia luonnollisia ja yhteiskunnallisia tapahtumia ilman ettei niillä olisi yliluonnollisia voimia aiheuttajana. Ja noita voimia vuorostaan ei käsitetä ellei niitä keskitetä yksilöihin.

Ja mitä erityisesti kristinuskoon tulee se jos mikään on kyennyt muuttamaan ja vaihtelevaan käsitteitä. Kykenihän se antamaan seemiläisen rodun kokonaisen mytologian osalle arialaisen rodun kansoja, liittämällä siihen uuden testamentin, jossa esiintyvät rinnan seemiläisen sekä arialaisen rodun mytologiset käsitteet. Samalla se myöskin kykeni jättämään pois sellaisen mikä vivahtaa järjelliselle. Vaikka kristinusko tuli roomalaisten sekä kreikkalaisten uskonnoksi ja vaikka sitä heti alussa levitettiin molempien kansojen keskuudessa, kreikkalais-roomalaisen mytologian käsitys esim. niin tärkeästä asiasta kuin maailman synty ei päässyt kristilliseen mytologiaan, koska kreikkalais-roomalainen käsitys oli liiaksi järjellinen opettaessaan maailman syntyneen kaaoksesta.

Väite käsitteiden ja tapahtumien yksilöllistytymisestä on niin pitkälle historiallisestikin tosi, että se pitäisi asettaa korkeimmaksi totuudeksi historiallisesti epäselviä ihmiskunnan mestareita käsiteltäessä. Eksytys on vain historian kirjoituksessa. Keskittäähän idealistinen historian kirjoitus suuret yhteiskunnalliset tapahtumat yhteen ainoaan tai muutamiin henkilöihin, heistä alkaneeksi ja heidän ansioksensa.

Ken osaa mytologian ja historian oikein lukea voipi helposti huomata kaikkien kansojen kautta aikojen yksilöllistyneen kaikki huomattavimmat käsitteet ja tapahtumat.

Evankeliumeissa olevien oppien yleisyys myöskin viittaa pikemmin symboli-Kristukseen kuin yksilöön. Kristus ei ole opettanut mitään omintakeista.

On teologeja jotka Kristuksen persoonallisuuden todistukseksi käyttävät logiikan mukaista väitettä: — "Kun kerran Kristuksen ominaisuudet tunnetaan, hänen on täytyntä yksilönä olla olemassa".

Mutta tuollainen päättelemine on logiikan väärentämistä. "Tunnetaanhan" kristinuskossa "isän" ja "pyhänhengen" ominaisuudet myöskin, mutta vähän lienee enään niin hävyttömiä oppineita kristityitä, jotka ottaisivat väittäöksensä että "isä" ja "pyhähenki" ovat todellisia yksilöitä.

Sen jälkeen kuin joku käsite tai tapahtuma personoidaan noin tehdystä henkilöstä voipi sitte tulla kuinka mahtava tahansa. Yleisesti tunnettuahan on että "oppi-isä" aikojen kuluessa kirkastuu ja jumalallistuu seuraajiensa ymmärryksessä — yhdentekevää ovatko seuraajat todellisia tai vain sellaisia, jotka ovat omaksuneet "oppi-isän" ainoastaan keppihevoseksensa vallantavottelua varten — saadaksensa moraalisen oikeuden harrastukseensa — kuten juuri kristityt ovat Kristuksen omaksuneet.

Kirkastuminen ja jumalallistuminen ovat suhteellisia opin levenemisen kanssa. Oppi-isästä tulee sitä mahtavampi ja jumalallisempi mitä suuremmat kansajoukot "hänen oppiansa" alkavat tunnustamaan.

Jos kristinuskoa tunnustavat kansat olisivat tuhannen vuotta sitte jaksaneet valloittaa koko maailman, ihmiskunnalla tänäpäivänä olisi ainoastaan yksi lunastaja, Kristus, sensijaan kun ihmiskunnalla nykyään vielä on kolme suurta lunastajaa ja pikkulunastajia kymmenittäin. Ja tuo yksi lunastaja olisi yhtä mahtava ja suuri jumaluudessa kuin nykyään olevat monet lunastajat. Hän olisi Buddha, Muhamet ja Kristus yhteen henkilöön yhdistyneenä. Samoin olisivat Brahma, Jehova ja Allah yksi ainoa jumala — miekan voimasta, jolla kristinusko on levitetty. Ja kristinuskon ajatussuuntaa seuraten Brahma, Allah, Buddha, Konfutse ja Muhamet tunnettaisiin tänä päivänä koko maailmassa perkeleen ylimmäisinä enkeleinä ja Antikristuksina. Sillä voitettujen kansojen jumalien perkeleellistyttäminen kuuluu välttämättömästi voittavien kansojen tärkeimpiin tehtäviin.

Kreikkalaisten Orpheus ja Homero, roomalaisten Romulus ja Remus, suomalaisten Väinämöinen ja monet muut ovat personoituja kansalliskäsitteitä. Eikä kukaan yritä väittäämään että sentähden kun on olemassa kreikkalaisten kansalliseepos, Iliadi, on täytynyt olla olemassa Orpheus ja Homero, ja että kun on olemassa Kalevala on täytynyt olla olemassa Väinämöinen. Mutta teologit väittävät evankeliumien kuvauksen Kristuksen persoonallisista ominaisuuksista todistavan Kristuksen olleen olemassa, vaikka evankeliumien persoonattomuus täytyy olla ilmeisesti huomattavampi kuin mainittujen kansalliseeposten.

Mitä erityisesti lunastajakäsitteeseen tulee, sen Kristus-nimellä personoiminen on ilmeisen selvää, koska siihen on olemassa historiallisiakin todistuksia. Onhan tunnettua ensimmäisten kristittyjen keskuudessa vuosisatoja vallinnut riita siitä, onko Kristus jumala tai ainoastaan jumalallinen luonne. Vuotena 325 päätettiin sitte Nikean kirkolliskokouksessa että Kristus on *kaksinaisuus*: jumala ja ihminen.

Mutta mitenkä tuo päätös syntyi?

Kummaltakin puolelta käytettiin todistuksina toisiensa syytöksiä ja solvauksia — joka muuten osottaa että silloin vielä ei uskottu siihen ihmeiden sarjaan, jota myöhemmin on käytetty Kristuksesta todistuksena. Mutta kun ankara riita ei vienyt päätökseen syntyi yleinen tappelu, joka lopultakin ratkaisi asian paavalilaisuuden eduksi, että Kristus on kuin onkin jumala. Tuollainen asian ratkaisu todistaa vain sitä että määrätty käsitteet hinnalla millä hyvänsä tahdottiin personoida nimellä Kristus, ja määrättyjä mythologisia ja "siveellisiä" käsitteitä tahdottiin ruveta kutsumaan nimeltä Kristuksen oppi.

Sielutieteellinen todistus käsitteiden keskittämisestä henkilöksi ja sellaisen keskittämisen tarpeellisuudesta on se, että sivistyskansojen enemmistö vielääkään ei kykene tajuamaan mitään ajatusta, ei mitään käsitettä samalla ajattelematta käsitteelle tekijää, yksilöä.

Lunastajakäsite on ehdottomasti pelkkä symboli. Ja silloin on itse asialle yhdentekevää onko Jesus Kristus nimistä miestä elänyt tai ei. Ja, jos hän on elänyt, on yhdentekevää mitenkä hän on elänyt ja kuollut. Käsitys hänestä kestää samana, salaperäisenä, ihmeellisenä ja kunnioittavana niin kauan kuin se liike, joka on hänet keppihevoseksensa ottanut, nauttii ihmisten ajatuksissa siveellistä arvoa. On siis yhdentekevää vaikka Jesus Kristus olisi ollut maantien rosvo, hänestä olisi yhtähyvin voinut tulla "jumalanpoika", koska hänen koko kuuluisuutensa lunastajana perustuu oletettuihin ominaisuuksiin, jonka oletuksen alkuna on tunnetulle kansanliikkeelle sovitetut kirjalliset väärennykset.

Mutta noiden väärennyksien julkeus viittaa siihen, että niiden esineenä on ollut kokonaan epäinhimillinen luonne, jota ei ole ollenkaan ymmärretty joukkojen puolelta — jos nimittäin noiden väärennyksien esineenä on ollenkaan henkilöä ollut.

21.

Jos Kristus on ollut olemassa ja jos hän oli poikkeusluonne niin minkälainen poikkeusluonne hän oli?

Itsetiedoton elämänkieltäjä, äärimmäisyyteen asti epäonnistunut ihminen, omituisella tavalla sairas erikoisuusluonne, sopimaton elämään siinä yhteiskunnassa jossa hän eli, ja opettajaksi sopimaton kaikkiin yhteiskuntiin, joissa toimitaan joko itsetietoisina tai vaistomaisina elämän myöntäjinä. Hän oli ihminen joka oli liiaksi "henkevoitunut", "täydellisyyden" rajoille ehtinyt vaistoihminen — määrätyn lajin idiootti.

Todella olevainen maailma oli hänelle vain heijastusta ja vertauskuvia. Vaistoksi käynyt aate, sydämentunne ja vakuutus olivat hänelle ainoa tosimaailma, jossa hän eli ja jonka hän tajusi ja uskoi. Kaikki hänen ajatuksensa, puheensa ja tekonsa olivat tuon oletetun maailman ja elämän todistamista ja samalla tämän maailman, todellisen maailman ja elämän, itsetiedotonta kieltämistä.

Sellainen elämänyymmärrys on ulkopuolella kaikkia sitä mikä tavalliselle ihmiselle merkitsee jotain.

Kristuksen ajatuskyky ei tuntenut maailmaa jossa on käytännöllisiä tieteitä, taiteita, rakkaita pyrkimyksiä ja intohimoja. Hänen koko henkinen olemuksensa käsitti vain yhden varman asian: puhtaan uskon autuuden olemassaoloon ja sen katkeamattoman itsessään tuntemisen. Hänen koko tietonsa: puhdas usko on puhdas — hulluus.

Tuonlaisen täydellisyyden avulla voidaan käsittää "jumalanvaltakunta" ja "autuus" aina läsnäoleviksi, elää niissä ja siten itsetiedottomasti kieltää olevainen maailma.

"Jumalanvaltakunta" ja "autuus" olivat Kristukselle sydämentila, ainoa mahdollinen hermotunne — joita ei odoteta ja saada, kuten kristityt tekevät, vaan ne tunnetaan välittömästi.

Tuollaiselta ilmiöltä puuttuu kokonaan myöntävä elämänvoima. Hänen henkinen voimansa on kokonaan kielteistä: toimii elämän vastakkaisella puolella, elämänkieltämisen puolella. Väsymys, pois pyrkiminen, suloiseen lepoon vaipuminen — kuolema — käyvät hänelle hallitseviksi vaistoiksi ja johtavat hänet yhden lajin itsemurhaan.

Kristuksen syyttömyys, karitsamaisuus oli juuri siinä ettei hän tuntenut sydämensä tilan vastakohtaa maailmaa, hänen laupeutensa, jumalainen rakkaus, siinä ettei hän kyennyt elämää tajuamaan niin pitkälle että olisi voinut mitään itsetietoisesti vihata.

22.

"Opetuslasten" ja apostolien kuvaama Kristus on paljon karkeampi edellä esitettyä. Mutta juuri tässä tulee ottaa huomioon, että kristuspersoonaa on esitetty erityisen tarkoituksen saavuttamista varten. Kristuksesta on ennenkaikkia tekemällä tehty moraalinen ohjaaja määrätylle kansanliikkeelle ja kaikille myöhemmille kristittyjen teoille.

Toiselta puolen "opetuslasten" enemmistö eivät ollenkaan tajunneet Kristuksen yksilöllisyyttä. Eikä ihmekään. Sellaisen hulluuslajin psykologian tutkiminen olisi vaatinut etevän psykologin tarkkuutta ja tietoja. Mutta "opetuslapset" ja apostolit olivat yhtä typeriä kuin meidän aikamme jätkäpapat. Lukuun ottamatta apostoli Saulus Tarsolaista, tuota toikalaiseen filosofiaan perehtynyttä, sen aikaisen kansanliikkeen saatanallisina mestaroitsijaa, ja oppinutta fariseusta ja "opetuslapsi" Juudas Iskariotia uuden testamentinkaan mukaan "opetuslasten" ja apostolien joukossa ei ollut neroista haittaa.

Kristinusko semmoisenaan ei ole koskaan vetänyt puoleensa miehiä, joilla olisi ollut neroa, makua ja rehellisyyttä tunnustaa tosiasiat. Likaiset ja kavalat verihuuliset vampyyrit ovat etupäässä esittäneet Kristusta ihmiskunnalle, ja sentähden "mestari" on tullut joko tieteen tai tietämättä väärin esitettyä.

"Opetuslasten" moukkamaisuuden ja Paavalin harkitun vehkeilyn tuloksena on meillä "pyhissä kirjoissa" rauhaan raukeavan, hentomielisen ja todella puhtaan — vastakohtia tuntemattoman — Kristuksen sijasta Kristus, joka muistuttaa rähisevää katupoikaa, tappelevaa hulikaania, kateellista kamasaksaa, sirkusilveilijää, raukkamaista henkiorjaa, sanalla sanoen kaikkia ensimmäisen kristityn tyyppejä. Vain rivien välistä ja oikein lukemalla voimme evankeliumeistakin nähdä vilahduksen todellisesta Kristuksesta.

Kuinka moni tieteellinen ja taiteellinen kristus-persoonan tutkija onkaan antanut Paavalin pettää itseänsä Kristuksen yksilöllisyydestä. Useimmat heistä Kristusta etsiessään ovat löytäneet vain ensimmäisen kristityn tai Paavalin ja esittäneet Kristuksen sanoilla ja kuvilla sen mukaan.

Todelliseksi kristustyyppiksi kuitenkin sopii parhaiden kaikkia, kuolemaakin, ihmettelevä lammas, karitsa, joka "viedään teuraaksi", mutta joka ei osaa kiinnittää sellaiseen mitään huomiota.

Todella suuria ovat vaikeudet Kristuksen psykologian tutkijalle. Hänellä on vastassaan kaikki ne viileyden, likaisuuden, kostonhimon, avuttomuuden, katumuksen, armontoivon ja autuudenriemun vaistot, jotka ensimmäisissä kristityissä voimakkaina riehuivat — jotka Paavali esittää kristukselaisuutena. Löytää tuosta värien ja vaistojen sekamelskasta todellinen Kristus, se todellakin on laskettava suurten keksintöjen joukkoon, jonka vain hyvin harvat onnistuvat tekemään. Nähdä ensimmäisten kristittyjen monisuuntaisten vaistojen ja riehuvien intohimojen takaa itse elämänkieltäjä — intohimoton Kristus — jolla on vain yksi pakottava tunne, yksi syvä pyrkimys: pelottavan tyyni väsymys elämään, sellaiseen näkemiseen vaaditaan neroa ja sielutieteellistä tarkkuutta.

23.

Tehdä Kristuksesta nero, sankari ja vallankumouksen saarnaaja on yhtä väärin kuin tehdä hänestä yliluonnollinen olento, lunastaja.

Mikä kohtalon iva! Tehdä Kristuksesta sankari ja nero! Siinä suuressa elämänilveilyssä jonka nimenä on kristinusko on esitetty mitä perinpohjaisinta ironiaa ja esitetty sitä niin mestarillisesti, että tuosta ilveilyn pilaamasta piiristä ei tahdo mitään todellista vapaata ajattelua syntyä. Siksi voidaan Kristuksen yksilöllisyydestä tulla niinkin epäjohdonmukaisiin päätelmiin kuin sankari ja nero.

Jos mikään niin sankarius on epäkristuksellista. Sankari ja nero ovat sanoja jotka eivät kuulu ollenkaan senlaatuiseen persoonallisuuden piiriin kuin Kristus todennäköisesti on ollut, jos hän on ollut. Sankaruus ja nerous merkitsevät aina elämän myöntämistä, eikä ainoastaan myöntämistä vaan myöskin sen kuohuttamista ja voimakkaammaksi tekemistä. Kristukselaisuus taas merkitsee elämän kokonaan kieltämistä, sen lopettamista. Sehän on evankeliumienkin ydin, "rauhan ja ilonsanoma", vaikka se ei ole koskaan ollut kristillisen liikkeen ja kirkon toiminnan ohjaaja.

Se liike, joka Rooman valtakunnassa muodostui kristinuskoksi alkaa kehityksensä sankaruuden vastakohtasta: mystillisistä toiveista ja ulkonaisesta alistuvaisuudesta. Roomalaisten orjain sankaruus oli mennyt vallankumouksen johtajan Spartacuksen mukana, ja se heräsi jälleen vasta Paavalin jälkeen. Jos kristillisyyden olisi alkanut sankaruudesta roomalaisille orjille olisi lunastajaksi tullut Spartacus, roomalainen orja ja gladiaattori.

"Älä seiso pahaa vastaan". Siinä, ovat Kristuksen suuhun sopivat sanat, jotka osottavat mitä lajia sankari hän oli. Juuri nuo sanat ovat "ilon ja rauhan sanoma", koko evankeliumi kaikille elämänkieltäjille. "Älä seiso pahaa vastaan" ei ole elämään väsyneelle ainoastaan tunnustus, vaan pakottava vaisto, ajatus, puhe, toiminta, koko elämä, ja siksi hänestä sankaruus ja nerous ovat kaukana.

"Älä seiso pahaa vastaan". Se on korkein ajateltavissa oleva elämänkielto ja vaikuttavin kuolemantuomio — käskeväksi moraaliksi päästyään — mitä ihmiskunnalle koskaan on lausuttu. Ja sentähden se myöskin on täydellinen vastakohta meidän käsityksellemme neroudesta ja sankaruudesta.

Kaikki hajottaminen, riehuminen, kumoaminen ja valloittaminen kuuluu kristitylle, mutta ei Kristukselle.

Edistykselle ja inhimillisen ajatuksen materialistiseksi avartumiselle on suuri vahinko, että Kristusta esitetään sankarina ja nerona. — Jos ihmisistä ei saa muuten elämän ja kehityksen edistäjiä kuin vetoamalla Kristukseen ja väittämällä Kristuksen aina sellaiseksi minkälaisia tahtoi ihmisten missäkin tapauksessa olevan, niin ainakaan materialistien ei luulisi kannattavan Kristuksella ratsastaa.

Kristukseen vetoamalla saadaan ihmisistä ainoastaan kristittyjä joko kirkollisessa tai kristukselaisessa ymmärryksessä — kummassakin tapauksessa epäkäytännöllisiä elämää edistämään.

Moitittavan tieteellisperiaatteellisen erehdyksen tekevät monet sosialistiset agitaattorit vetoamalla Kristukseen jotakin typerintä kristittyä käännettäessään. Kursaillema he sanovat Kristuksen olleen työväenluokan agitaattorin, aivan kuin Kristus olisi varmasti tunnettu historiallinen henkilö ja aivan kuin Kristuksen opiksi sanottu olisi täydelleen sopuisuudessa materialistis-luonnontieteelliselle elämänymmärrykselle perustuvan sosialistisen liikkeen kanssa. Ameriikkalainen sosialisti ja unionisti A.W. Ricker arvelee Kristuksen olleen ammattiyhdistysmiehen ja kommunistin. — "Jesuksen opetus oli kaksipuolista: sielun pelastusta ja kommunismin saarnaamista", sanoo Ricker kirjasessaan "Jesuksen taloudellinen politiikka". — Hyvin loruttu Jesuksen nimeen!

Yleensä on mahdoton sanoa varmasti, mitä Kristus on opettanut — jos mitään. Jos hän lienee jotain opettanut niin taloudellisista opetuksista ainoastaan "katsokaa taivaan lintuja" jnp. näyttää sopivan hänen suuhunsa. Mutta se ei ole mikään kommunistinen neuvo, vaan hullun anarkistin hullu neuvo.

Ken ymmärtää lauseen "älkää seisoko pahaa vastaan" hän voipi Kristukselta riisua kaikki Kristuksella ratsastajien tekemät naamiot ja nähdä hänet elämään väsyneenä, mitään vastustamaan kykenemättömänä karitsana, jonka onni ja autuus on siinä ettei hän kykene tajuamaan todellista elämää kuin varjoksi, hetken kestäväksi häiriötilaksi, johon ei pidä ajatuksiansa kiinnittää.

Mitään todennäköisyyksiä ei ole tukemassa sitä otaksumaa että Kristus olisi metelöinyt, joka viittaisi hänen olleen vallankumouksellisen. Sensijaan kaikki todennäköisyydet viittaavat siihen että hänen seuraajansa olivat joissakin yhteiskunnallisissa hankkeissa. Vähääkään Kristusta ymmärtämättä he mahdollisesti luulivat hänet johtajaksensa, sillä olihan toivo suuren ihmeellisen johtajan ilmestymisestä

tullut sitä voimakkaammaksi mitä useammin roomalaiset legioonat olivat kukistaneet kapinalliset ainekset.

Roomalaisen oikeuden edessä Kristusta ei tuomittu siksi että häntä vastaan olisi mitään raskauttavia todistuksia ollut, vaan ehkä sentähden kun joukko väitti hänet johtajaksensa ja sentähden kun hän ei osannut itseänsä puolustaa yhdelläkään järjellisellä lauseella.

Evankeliumien kertomus että roomalainen maaherra olisi tuominnut Kristuksen vain sentähden kun juutalaiset papit niin tahtoivat, näyttää arveluttavalta ja kokonaan epäroomalaiselta — puhumattakaan siitä kuinka paljon tuo evankeliumien selitys on tuottanut kärsimyksiä juutalaisille. Sehän on ollut perustuksena ja siveellisenä lähtökohtana kaikille niille yhteiskunnallisille ja yksityisille roistomaisuuksille joita kristityt ovat juutalaisia kohtaan harjoittaneet.

Kristuksen tuomitseminen roomalaisen maaherran kautta saapi selityksensä jo mainitusta luulosta että Kristus olisi ollut joukkojen johtaja ja vielä enemmän hänen idioottimaisesta käytöksestään Pilatuksen edessä. Käyttäytyä sillä tavalla kuin Kristuksen kerrotaan käyttäytyneen tutkittaessa se riittää herättämään epäilyksen miehen mahdollisista salaisista hankkeista roomalaista valtaa vastaan.

Se taas että Pilatus olisi tuominnut Kristuksen vastenmielisesti, juutalaisten pakottamana ja vieläpä tunnustanut Kristuksen hurskaaksi mieheksi on juttu, joka lienee syntynyt niinä aikoina kun kristinuskon piispat ja papit tekivät kauppaa kristillisestä liikkeestä roomalaisen valtiomahdin kanssa. Kristinuskon valtiouskonnoksi hyväksyvä roomalainen ei voinut sallia että kristinuskossa olisi roomalaisuutta halveksittu jumalansa tahalliseen tappamiseen osallisuudella. — Mitkään "pakanalliset" sivistyskansat eivät ole koskaan jumaliansa tappaneet. He ovat rehellisesti luopuneet vanhoista ja omaksuneet uusia.

Senpätähden me evankeliumien mukaan näemme "pakanalliset" roomalaiset jaloina kristusjutussa ja "ainoan oikean jumalan palvelijat", juutalaiset, roistoina, joidenka tahdosta ja pakottamana muka roomalainen maaherra tuomitsee Kristuksen häpeälliseen kuolemaan. Todennäköisempää kuitenkin on että Pilatus — jos hänellä kerran mitään osaa kristusjutussa on — tuomitsi Kristuksen ilman mitään käsien pesua, vain sivumennen, roomalaisella hymähdyksellä: — menköön yksi hupsu juutalainen mihin tahansa!

25

Mikä on selitys Kristuksen erikoiseen persoonallisuuteen, jos hän sellainen oli?

Ei voi vaatia että ihmiset tyytyisivät siihen ylimalkaiseen selitykseen, että Kristus oli määrätyn lajin idiootti, rauhallinen hullu. Rauhallisia hulluja on paljon, mutta kaikki rauhalliset hullut eivät ole Kristuksia. On vastattava kysymykseen: mitkä ovat ne syyt joiden tuloksena oli tuollainen poikkeusluonne, tuollainen ihmismaailman luonnonilmiö? Mitkä syyt vaikuttivat että sellaisen ihmistyyppin ilmeneminen oli mahdollinen ja miksi niitä ei syntynyt enempää?

Jos kysytään, mikä oli syynä että sellainen poikkeusluonne kuin indialaisten Buddha syntyi maailmaan, vastaus on paljon helpompi löytää kuin kristusprobleemiin.

Buddha oli korkeakehityksisen ja ylenmäärin henkeväytyneen kastin jäsen. Hän oli päätyneen sivistyksen personoitunut elämäänväsymys, pitkäaikaisen nautintorikkaan elämän lopputulos: *itsetietoinen elämänkieltäjä*.

Mutta Kristus. Voiko häneen sovelluttaa samat edellytykset? Onko samanlaisten ehtojen alaisuutta olemassa? Ei ole yhtä huomattavasti. Kristus ei ole minkään määrätyn lajisen sivistyksen huipuille kohoutuneen kansan tuote eikä yleisen elämäänväsymystunteen tulos. Kristus on yksityisen elämäänväsymyksen tulos, tai ehkä paremmin henkevyttä ja herkkyyttä kohdanneen alennuksen tuottaman syvän surun tulos. Elämälle kielteiset vaistot, väsymys ja yksinäisyys, olivat Kristuksessa perintönä vanhemmilta.

On olemassa oleellinen ero Kristuksen ja Buddhan välillä. Buddha oli itsetietoinen, Kristus itsetiedoton elämänkieltäjä.

Elämänkieltäjiksi yleensä tullaan kahta tietä: nautintorikkaan elämän ja sivistyksen väsyttäminä, kuten Tolstoi, tai kärsimysten uuvuttamina, kuten niin monet tuhannet kristityt.

Buddha oli itsetietoinen joukkotulos, ja siksi häntä ymmärrettiin ja siksi syntyi buddhalaisliike, joka tarkoitettuna tuloksena synnyttää tuhansia buddha-tyyppjä vielä tuhansia vuosia jälkeen Buddhan.

Kristus oli suoraan sarjaan sattuneiden yksityisten syiden ja yksityisen hengentuskankin itsetiedoton tulos ja kokonaan vastakohta niiden ihmisten vaistoille, joiden keskuudessa hän eli. Siksi häntä ei ymmärretty ja siksi kristillinen liike ei ole koskaan ollut kristukselaisuutta, ja kun se sitä ei ole ollut se myöskään ei ole kyennyt synnyttämään kristustyyppisiä tarkoitettuna tuloksena. Satunnaisena sairautena, luonnonoikkuna kristusluonteita on kyllä ollut jälkeen Kristuksen useampiakin.

26

Niinsanotussa kristillisessä liikkeessä on tapahtunut kaksi suurta väärennystä, kieltämistä. Kristinusko ensin kielsi ja väärensi Kristuksen ja myöhemmin kirkko kielsi ja väärensi kristinuskon.

Kristuksen henki ja kristinuskon henki eivät ole sukua toisillensa ja kristinuskon henki ja kirkon henki eivät myöskään ole sukua toisillensa. Kaikki nuo kolme ovat aivan eri asioita. Ja juuri sen tietäminen on tärkeintä koko kristillisen liikkeen käsittelyssä ja arvostelussa.

Paavali opettaa Kristuksen käyneen perustamassa kristinuskon maanpäälle. Mikä järjettömyys! Jos olisi kysymys jostain erikoisesta tieteellisestä teoriasta ja jotain jälkeensä jättäneestä tiedemiehestä olisi asia selvää, mutta puhua Kristuksesta perustajana!

Kristus ei ole sen liikkeen perustaja, joka on ottanut nimeksensä kristillinen liike — ja sellaisen kansanliikkeen perustajaksi ei kykenekään minkäänlainen yksi henkilö. Kristuksen yhteys tuohon liikkeeseen on joko pelkkä kirjallinen väärennys tai sitte satunnaista lajia, vain siinä että — jos Kristus eli — hän sattui elämään samaan aikaan kuin roomalaisen valtakunnan häviötä tarkoittava liike ei ollut enään vältettävissä. Tuolle liikkeelle Kristus joutui uhriksi, joutui siksi siveelliseksi persoonallisuusperustaksi, jonka laskuun Paavali väärensi ja jonka "käskystä" kristillinen kirkko sittemmin on kaikki perkeleellisyytensä tehnyt.

Sen liikkeen, joka ilmeni "ensimmäisissä seurakunnissa" ennen kuin apostoli Paavalin opit pääsivät vallitseviksi ja hallitseviksi, sen liikkeen aatteellinen perustus on essealaisuus ja uusplatonilaisuus. Sen kristinuskon, joka pääsi Rooman valtiouskonnoksi perustaja on Paavali, tuo oppinut fariseus, Saulus, Tarsoksesta. Kansanliike oli olemassa ennen Paavalia ja ennen Kristusta, mutta Paavali keksi sille uuden teorian, siveellisen perustan.

Kristinuskon Kristuksen kieltäminen on siinä, että alkuperäinen "kristillinen liike" mielivaltaisesti yhdistää Kristukseen tai lunastajasymboliin ominaisuuksia, jotka kuuluvat vapauteen ja valtaan pyrkivälle roomalaiselle orjalle, proletaarille ja pappisvaltaan kyllästyneelle juutalaiselle. Juuri tämän väärennyksen perinpohjainen suorittaja on apostoli Paavali.

Rooman valtakunnan orjat ja köyhät vapaat roomalaiset kaipasivat vapautta ja valtaa. Mutta Spartacuksen johtaman vallankumouksen hävittyä he tunsivat itsensä voimattomiksi uusiin vallankumouksyrityksiin ja sentähden heidän kaipuunsa alkoi kääntyä sisäänpäin, moraalituen etsimiseen ja keskinäiseen veljestykseen. He omaksuivat esseniläisiä ja uusplatonilaisia aatteita — molemmat pääkohdissaan yhteenkäypiä — ja kehittivät niistä aatteellisen pohjan liikkeellensä.

Tuota roomalaisen valtakunnan köyhälistön liikettä johtamaan tunkeutunut pappi johdatti liikkeen taivaan ja helvetin uomiin ja kohotti lunastajajutun koko liikkeen lähtökohdaksi ja voimaksi ja iankaikkiseksi opastajaksi.

Evankeliumien opit, jotka muka pitäisi olla "opetuslasten" ja apostolien esittämiä, olivat suurilla joukoilla tietona aikoja ennen Kristuksen aikaa. Ja ne opit jotka väitetään Kristuksen itsensä julistamiksi olivat myöskin valmiina, ennen lausuttuina ja kirjoitettuina kauan ennen Kristusta; buddhalaisille enimmät niistä olivat yleisesti tunnettuja vuosisatoja ennen juutalaisen lunastajan olemassaoloa.

27

Miten tapahtuu Kristuksen kieltäminen ja väärentäminen?

Nuo suuret orjalaumat ja vapaa roomalainen köyhälistö — molemmat Paavalin pakanoita — ikävöivät vapautta ja yhteiskunnallista valtaa, ja juutalaiset odottavat Eliaansa toista tulemistä.

On siis olemassa suuria joukkoja, jotka olemassaolonsa ehtona ovat pakotettuja pyrkimään valtaan. Mutta monien orjakapinain veriin tukahdutettua vallankumouksellisten aineiden mielialassa mystiikka

rupeaa näyttämään yhä suurempaa osaa. Ihmeen kautta saavutettavan vapauden ja vallan ja tuhatvuotisen valtakunnan toivo kasvavat voimakkaiksi. Tarvitaan vain voimakas selitys lunastajan olemassaolosta, ja usko sellaiseen juurtuu nopeasti.

Pienenä sivunäytöksenä tuon kansanliikkeen aikana esiintyy Kristus. Hän saarnaa vapaudesta ja lunastuksesta, joka *jo on kaikilla olemassa*. Vapautta ikävöineet kuuntelevat, eivätkä ymmärrä että Kristus puhuu vain oman tunteensa tilasta, oman sairaan hermotuntemuksensa lajista, vaan sanovat katso, Messias! Seuratkaamme häntä. He seuraavat ja pitävät senverran melua että viranomaisten huomio kiintyy heihin. Seuraus Kristukselle on ristille joutuminen.

Ja sitte seuraa kristusongelman hämärin ja samalla hirvittävin kohta. Hänen seuraajansa ovat odottaneet että hän nostattaa ja kykenee nostattamaan kapinan heti kuin vallassaolijat alkavat häntä ahdistaa. He ovat alun alkaen lähteneet liikkeelle taistelua ja voittoa varten. Mutta Kristus ei nosta kapinaa, kieltää kaikki vastustusaikeet ja antaa itsensä tuomita ristille edes järjellisellä puheella itseänsä puolustamatta.

Mikä perinpohjainen ja katkera erehdys hänen seuraajillensa! He odottivat profeettaa, aatteittensa moraalista oikeuttajaa, ja sotapäällikköä, käytännöllistä toimeenpanijaa. Ja tämä, jota he siksi luulivat, olikin käsittämätön höperö, äärimmäisen moralihulluuden personoituina, elämänsäkieltäjä, voimaton lammaslunastaja, idiootti-vapahtaja, jonka menettelyä ei voinut kuin hämmästyksellä ihmetellä.

Kristuksen seuralaiset eivät ymmärtäneet Kristuksen elämää, sen vähemmin he ymmärsivät hänen kuolemaansa. Ja siksi selitys kristusongelmasta tuli toiselta puolelta niin törkeän raaka, mutta samalla niin saatanallisesti mestarillinen, että se voipi antaa aiheen "kuolettavaan nauruun" niille jotka ovat säilyneet syrjästä katselijoina — mutta niille joita se koskee se on antanut aiheen tappavaan suruun.

Miten iroonisesti sivistynyt juutalainen onkaan mahtanut tuntea halveksimista kristittyjä kansoja kohtaan nähdessään ja kuullessaan heidän jumalana palvelevan yhtä omituisesti sairasta juutalaista — samaan aikaan kuin terve juutalaisuus on yleisesti ja törkeällä tavalla kielletty ja häväisty.

Kristuksen tavasta kuolla kysyi hämmästynyt joukko pitkät ajat — noin neljäkymmentä vuotta — kuka? Mikä? Minkälainen ihminen se oli, joka sillä tavalla kuoli? Kun oli tarpeeksi kysytty astui esiin hetkeksi syrjään sysätty saatanallinen nero, pappi, Saulus Tarsoslaisen haamussa ja julisti voimakkaasti: — "Niin rakasti jumala maailmaa että hän antoi ainoan poikansa teidän edestänne. Jokainen joka uskoo hänen päällensä pelastetaan, mutta *joka ei usko se kadotetaan*".

Tuo vastaus oli häpeällinen vastakohta "Kristuksen opille", jonka yhtenä pääkohtana oli julistus, että kaikki ovat "jumalanpoikia". Mitään välimatkaa jumalan ja ihmisen välillä ei ole ja minkään uhrin tarpeellisuus siis ei voi tulla kysymykseenkään. Tuolla vastauksella laskettiin aatteellinen perustus voimakkaimmalle ja hirveimmälle pappisvallalle mitä vielä koskaan ihmiskunta on saanut kärsiä.

Kun väärennyksen perustus oli laskettu jatkuu väärennys selittelyllä Kristuksen ominaisuuksista. Ne kansajoukot, jotka pyrkivät valtaan eivät voineet hyväksyä idiootti-vapahtajaa eikä yksipuolista rauhan evankeliumia, koska he eivät voineet niitä käyttää tarkoituksiensa moraalisisina ohjeina. He tarvitsivat vihan sekä rakkauden jumalallisen sanoman, sodan sekä rauhan evankeliumin. Ja tätä tarvetta tyydyttämään alkaa papin tarkoituksenmukainen toiminta.

Jos mieli papin voittaa, Kristuksen täytyi tulla yhtähyvin vihan kuin rakkaudenkin sanomaksi, rauhaan kehottavaksi ja sotaa sallivaksi jumalaksi — muuten vihaavat ja sotaa haluavat joukot eivät olisi Kristusta jumalaksensa ja lunastajaksensa tunnustaneet.

Ja sisältä mustat ja ulkoa kalpeat agitaattorit pitivät huolen siitä että Kristus tuli tahrittua kaikilla niillä ominaisuuksilla jotka kuuluivat ylöspäin pyrkiville mutta alhaisella sivistysasteella oleville ihmisille. — Tietysti voipi yhtähyvin sanoa, että Kristus tuli aivan ansiottomasti ihmisominaisuuksilla koristetuksi.

Miksikä tuossa suuressa väärennyksessä on turvauduttu juuri veriuhrimaiseen lunastajajuttuun? Siksi, koska ainakin arialaisen rodun kaikki kansat ovat aikoinaan käyttäneet ihmisuhreja lepyttääksensä jumalia. Epäilemättä Paavali ja muut mahdolliset lunastajajutun sepittäjät ja korjailijat ovat tunteneet kansoissa elävän taikauskon uhrista yleensä ja tiesivät heissä vieläkin elävän voimakkaana maagillisen taipumuksen uskoa ihmisuhrin voimaan. Siihen he perustivat jutun Kristuksen uhrikuolemasta.

Sivistyneet roomalaiset eivät luonnollisesti uskoneet ihmisuhriin, mutta tulee ottaa huomioon, että väärennys olikin tehty alhaisella sivistysasteella olevia varten, joista toivottiin Rooman vallan kukistajia. Että osa sivistyneistä roomalaisista omaksuivat kristinuskon, oli vain valtiollinen temppu, jolla luultiin voitavan ehkäistä Rooman valtaa uhkaava häviö.

Alussa "kristillinen liike" oli maallisen elämän järjestämistä ja sellaisena sen käsittivät kansajoukot kauan aikaa vielä sen jälkeen kun papit olivat siltä maallisen merkityksen kieltäneet. Sitä mukaa kuin liike muodostui kristinuskoksi ja kirkoksi ja pappisvalta varmistui, kutistuivat liikkeen maallista elämää tarkoittavat ominaisuudet ja käskyt ainoastaan pappien havaittaviksi ja heidän toimestansa täytettäväksi. Ja viimein, pappisvallan päästyä kylliksi varmalle vallan pohjalle, liikkeen alkuperäiset tarkoitukset tulkittiin tarkoittavan puhtaasti henkisiä asioita. Kansajoukoille liikettä ruvettiin tulkitsemaan vain uskomiseksi Kristukseen, joka rukoilevana karitsana "isän oikealla puolella" koettaa lievittää heidän "kauheiden" syntiensä seurauksia.

Sen kansanliikkeen, jolle Paavali väärennyksessä antoi nimen kristinusko, johtavina ajatuksina olivat essealaisuus ja uusplatonilaisuus, pääkysymyksenä ihannekommunismi. Väärennetyn liikkeen johtavaksi ajatukseksi tuli pappisvalta.

"Ensimmäiset kristityt" kävivät kiivasta sanasotaa aatteittensa puolesta Paavalin julkeita väärennyksiä vastaan, joiden väärennysten pohjalle kirkko alkoi rakentua.

Papit lopullisesti valtaan päästyänsä kielsivät "kristinuskon" tarkoittaneen ja tarkoittavan sorrettujen ja orjien maalliseen valtaan ja vapauteen nostamista. Julistamalla kristinuskon koskevan ainoastaan sielua ja tuonpuoleista elämää kirkko kielsi kristinuskon.

Minkäläiseksi onkaan muodostunut lähes kahden vuosituhannen aikana kristinusko? Mitä on käytännöllinen kristillinen liike meidän päivinämmme? Kirkkopoliitikkaa, joka ulospäin vaikuttaessaan on vehkeilyä ja sotaa vallan saamiseksi ja omaisuuden kokoamiseksi. Ja sisäisessä vaikutuksessaan, henkisessä puolessaan, se on elämän kieltämistä, ei henkevoitymisen ja herkistymisen kautta, vaan köyhyyden ja likaisuuden suosimisen avulla.

Siitä asti kun kirkko kielsi kristinuskon kansanliikkeenä kristillisyyden hyveinä on ollut säälin, tyytyväisyyden ja köyhyyden kunnioittaminen ja pelon vaistojen ihmisiin istuttaminen ja ylläpitäminen. Ja ne vaistot ovat vahingoittaneet kristittyjä kansoja enemmän kuin sodat ja ruttotaudit.

Tehdäksensä köyhyyden ihmiselliseksi ja köyhän ihmisen arvoiseksi "pyhät miehet" ovat keksineet lauseen "mene ja myy tavarasi!" ja jutun rikkaasta miehestä ja Latsaruksesta. Mutta tehdäksensä köyhyyden jumalalliseksi ja köyhän tyytyväiseksi, kärsiväksi marttyriksi, kirkko pisti nuo lauseet Kristuksen suuhun. Vaikka onhan selvää että kristukselaista taivaanvaltakuntaa — sydämentilaa — ei voida siepata niin yksinkertaisella tempulla kuin rikkautensa lahjoittamisella tai hankkimalla ruumiinsa illettäviä paisumia täyteen.

Mutta kirkko tiesi mikä sille oli edullista ja sentähden se tahtoi tehdä jokaisesta, kellä ei ole yhteisiä liike-etuja papin kanssa, kurjan Latsaruksen tai tavaransa kirkolle lahjoittaneen "rikkaan miehen", armeliaisuuden tyyppin. — Kerjäläinen ja almunjakaja, kas siinähan ne ovatkin kristillisen kirkon ihanneihmistyyppit. Oikeudenjakaja on kristilliselle kirkolle tuntematon. Oikeuden kuittaa se julistamalla kaikissa niissä tapauksissa missä se itse ei pääse tuomitsemaan tuomarivallan kuuluvan jumalalle.

Kristillinen kirkko ei pyri kasvattamaan tervettä ihmistä eikä voi koskaan sellaiseen pyrkimykseen tullakaan kokonaisuutena, koska mahdollisimman paljon erehtyvä, likainen ja tietämätön ihminen on kirkolle välttämättömyys. Senpätähden kirkko kieltää todellisen jalostumisen ja koettaa likaisella moraalillansa myrkyttää kaikki jalostumisatteen.

Niinpä meillä ei olekaan yhteiskunnallista laitosta jota kristillinen moraalii ei olisi myrkyttänyt.

Terveys, vaistojen terveellä tavalla tyydyttäminen on käynyt kristillisissä maissa rikokseksi. Ja sairaus, suorassa sarjassa alentava sääli ja nöyryys ja ummehtunut vaistojen tyydytys, niistä on tehty kaikkien inhimillisten hyveiden edelläkäyviä enkeleitä.

Sentähden, kun kirkko olemassaolonsa ehtona tarvitsee sairaita, kurjia ihmisiä, "vaivaisia syntisiä", kirkon täytyy olla vihamielisellä ja kieltävällä kannalla maallista viisautta vastaan. Ja kenenkään ei tarvitse toivoa, että kirkko voisi tuolta kannaltansa kääntyä ja ruveta saarnaamaan elämäniloa, onnea, terveyttä ja jalostumista. Sitä se ei voi tehdä kieltämättä jumalaa, lunastusta, armoa, anteeksiantamusta ja ihmisen synnillisyyttä. Kieltämällä ne kirkko voisi tulla elämän myöntäjäksi ja edistäjäksi. Mutta mitä jäisikään kirkosta, joka kieltäisi jumalan...!

Ken harrastaa tervettä elämää, korkeampaa sivistystä ja ihmisen jalostumista hän ei voi suosia kristillisyyttä missään muodossa.

Ei riipu papin tahdosta, onko hän tieteen ja järjen ystävä tai vihollinen. Hänen täytyy olla niiden

vihollinen, jos hän haluaa olla kristityn kirkon palvelija. Kerran, Italian renessanssissa, ryhmä pappeja yrittivät nousta ja nostaa kirkkoa kokonaisuutena valon ja järjen piiriin, mutta kirkko musersi nousijain työn. "Uskonpuhdistuksen" kautta se hävitti renessanssin voitot melkein jäljettömiin samoin kuin se ennemmin oli hävittänyt eräissä suhteissa vielä nytkin saavuttamattoman antiikin sivistyksen.

Kokonaisuutena kirkko siis ei voi koskaan tehdä sovintoa tieteiden ja järjen kanssa, koska kaikki tieteet ja johdonmukainen järjellinen ajattelu sisältävät tuomion kirkolle. Tieteissä on poikkeuksena ainoastaan teologia — joka ei ole mikään tiede eikä voi saada tieteen arvoa kenenkään järjellisen ihmisen silmissä.

Tieteiden alue on tämä maailma ja niiden harrastus ihmisiin nähden terveeksi ja tietäväiseksi tekeminen, jos ne nimittäin esiintyvät rehellisinä, ilman sivuvaikuttimien antamatta johtaa tieteellistä työtä. Kirkko tarvitsee sairaita ihmisiä toista maailmaansa varten ja sentähden se ei voi tieteille totuuden arvoa myöntää.

Kristitty kirkko ei voi tunnustaa mitään sellaista totuutta, joka tarkoittaisi elämämme järjestyksen perusteiden muuttamista. Kristitty kirkko ei ole aatteen ja hengen kirkko, vaan se on dogmatiikan kirkko. Ja dogmatiikka ei voi oleellisesti kehittyä. Kirkon täytyy aina väittää totuuden olevan ulkopuolella meitä ja ulkopuolella aisteilla tajuttavaa maailmaa.

Senpätähden kirkko vihaakin katkerimmin niitä ihmisiä, jotka väittävät että kirkon "ehdoton totuus" on ehdoton — humbuuki.

Kristillisen kirkon suurin rikos, sen mädättävä mustuus on siinä, että se toimii järjestelmällisesti kristittyjen kansojen sairaana pitämiseksi, alhaisen ihmistyyppin kasvattamiseksi, ja tänäpäivänä se tekee sitä *itsetietoisesti*, ja sentähden se yksityisomistusoikeusjärjestelmän jälkeen on ankarimmin tuomittava kuin yksikään muu sivistyskansojen elämään vaikuttanut yhteiskunnallinen orgaani.

Kirkon omilla sanoilla lausuttuna syytös kirkkoa vastaan kuuluu:

Hyljättyänsä "kristinuskon" kirkko on vastoin parempaa tietoansa järjestelmällisesti ja tarkoituksella kasvattanut saatanan lapsia — saatana: kurjuuden symboli — ja itsetietoisesti kieltänyt ja estänyt jumalanlasten — jumala: elämän onnen symboli — maan päälle ilmaantumisen.

Ei ole yksistään ja välittömästi kristillisen kirkon syy, että suurin osa kristittyjen kansojen jäsenistä vielä tänäpäivänä elävät kurjuudessa, mutta välittömästi ja suurimmaksi osaksi kristillisen kirkon syy on se, että kristitty ei tunne kurjuutta kurjuudeksi ja alhaiseksi. Ja se on se kirous, jonka vielä viimeinenkin kirkosta luopuva kristitty tulee kirkolle huutamaan.

29

"Kristityksi tullakseen täytyy olla sairas, siihen ei voi kääntyä", vakuuttaa filosofi Nietzsche. Ja samaa osottaa "pakanain" tavattoman vaikeatoinen kääntäminen. Kristillisen kirkon oppi on sodanjulistus ja kuolemantuomio kaikkia ihmiseläimen terveitä vaistoja vastaan, ja siksi "luonnon tilassa elävät" kansat eivät taivu kristinuskoon muuten kuin pakon edessä, ja "sydämenasiaksi" kristinuskko heille ei tule muuten kuin periytyksen, veren myrkytyksen kautta.

Niitä kärsimyksiä joita kristitty vielä tänäpäivänä nurkumatta kantaa ei voi sietää terve ihminen vastaan taistelematta.

Risti on likaisuuden ja köyhyyden symboli. Mitä ahkerammin sitä suudellaan sen likaisempia ovat ihmisten huulet ja tylsempiä katseet.

Kuka voisikaan parantaa maailmaa jossa on enemmistö kristityitä! Kristitty ei ole maailmassa elämää varten, hän on maailmassa — kuolemaa varten, ja sentähden hän ei voi hyväksyä elämän evankeliumia.

Kristitylle ei voi tarjota nautintojen maailmaa, sillä se on iloinen ja valoinen, ja sitä kristitty ei voi sietää. Hänen maailmansa on pimeä, likainen ja piikikäs ja sellaisena hän sen pitää niin kauan kuin hän on kristitty.

Kristityn kanssa ei kannata ruveta maailmaa parantamaan. Kristityn maailmasta hävittäminen on yksi maailman paranemisen ehto.

Kristityllä maailmalla on viime vuosisadalla ollut yksi ainoa todellinen suurkristitty, joka on saanut äänensä kuuluville yli sivistyneen maailman. Ja mitä hän on maailmalle huutanut?

"Täyttäkää isän tahto" ja "älkää seisoko pahaa vastaan"! Tuon hulluista hulluimman neuvon, neuvon jota kehittyvät kansat eivät voi toteuttaa, tuo aikamme suurkristitty, kreivi Tolstoi, huusi maailmalle sadoissa äänilajeissa. Noita humbuukimaisia korulauseita syötti hän Venäjän kansalle korkeimpina totuuksina yhä uudelleen ja uudelleen, sensijaan kuin hänen olisi pitänyt kehottaa kansaansa aktiivisesti nousemaan tyrannejansa vastaan, kiihottaa ja terästää heidän tarmoansa "ylösnousemukseen", eikä loruilulla isän tahdosta heikontaa heidän vähääkin itseluottamustansa. — Ja sellaista sanottiin kirkon kukistajaksi ja uskonnon pilkkaajaksi, miestä joka maailmanmaineensa avulla vahvasti uskoa tyhjään enemmän kuin sukupolvi venäläistä papistoa ja esti vapaan ajattelun edistymistä enemmän kuin venäläinen sensuri. Hän kirkon kukistaja ja uskonnon pilkkaaja! Mikä narripeli.

Niin paljon kuin kristillisyyden myrkyttämä maailma Tolstoita ihaileekin — ja ymmärtää häntä yhtä väärin kuin Kristustakin — on kuitenkin selvää ettei tuo jumalanvaltakirjalla varustettu anarkisti ollut elämän edistäjä, vaan elämänkieltäjä, kulturin ja nautintojen väsyttämä kulturin ja nautintojen kieltäjä.

Voipi sanoa että samaa kuin Kant kategorisine imperatiiveineen oli henkisen vararikon ja itsemurhan partaalle joutuneelle filosofiselle teologialle, samaa oli Tolstoi jankutuksineen isän tahdosta epäilemään alkaneille kristityille.

Kantin kategorinen imperatiivi joutui parahiksi vangitsemaan kristillisyyden kahleista irtautumisillaan olevaa filosofista järkeä ja pitämään sitä vuosisadan melkein alallaan. Samoin tolstoilaisuus ikäänkuin luulotellun jumalan salopoliisi kristillisyyden kirjavasta varastosta astuu esiin kiinniottamaan tuhansia opiskelevasta nuorisosta ja järkeänsä käyttämään alkaneista ihmisistä, jotka yrittivät pujahtaa ulos kristillisyyden piiristä järjen vapaille ja ihanille lakeuksille, elämän myöntämisen ja taistelun ja voiton tielle. Ja tälle sivistynyt maailma räpyttää käsiänsä ja huutaa: suurta, kuuluisaa! Täydyn tunnustaa, etten todellakaan käsitä mitä suurella ja kuuluisalla tarkoitetaan.

Jos kristukselainen humbuuki, jos neuvo "älkää seisoko pahaa vastaan" pidetään vielä tällä vuosisadalla suurena ja kuuluisana, jos sitä pidetään sivistyskansoille sopivana ja onnea tuottavana siveysohjeena, silloin täydymme sanoa — vaikkene järki, tutkimus ja vapaa-ajattelu! Ihmiset haluavat kuulla inspireerattujen aasien puhuvan.

Kristillinen kirkko on nimittänyt ihmisen luomisen ruunuksi, mutta on kaikella voimallansa kasvattanut hänestä epäonnistuneimman eläimen, epäonnistuneimman sentähden, koska ihminen on terveistä vaistoista eksynyt pahemmin kuin muut eläimet.

Jos haluaisi kuvata keskinkertaisesti terveen ja aikamme teknillistä kehitystä vastaavan ihmisen ja vertaisi häntä kristittyyn, ainakin moraalinen erotus olisi hämmästyttävämpi kuin korkeamman luokan apinan ja kristityn välinen eroavaisuus.

Kristityn hävittäminen ja ihmisen kasvattaminen pitäisi olla kaiken tieteen, taiteen ja "vapaan järjen" huomion esineenä.

Varsinaisten kristittyjen käännättämiseen ei kannata tuhлата aikaa. On vain laitettava sulut, että kristillisyyden mätä ei pääse saastuttamaan sellaista mikä vielä on pelastettavissa. On taisteltava nuorisosta. Jättäkäämme vanhat rauhaan ja pelastakaamme nuoret. Tulkoot vanhat enkeleiksi, mutta nuoret *ihmisiksi!*

Jokaisen yhteiskunnan, joka haluaa kantaa sivistyneen yhteiskunnan nimeä pitäisi asettaa terveyslautakuntia ja säätää suojeluslakeja kristillisyyden myrkytystä vastaan ja sen poistamiseksi.

Vankeuden uhalla pitäisi kieltää kristillisyyden missään muodossa opettaminen alle kahdeksantoista vuotisille. Ja jokaiselta kolmekymmentävuotta täyttäneeltä kristityltä pitäisi kieltää kansalaisoikeudet jokaisessa sivistyä haluavassa valtiossa.

"Raakaa väkivaltaa!" sanotaan. Joutavia. Kirkko ei ole koskaan ajatellut sillä tavalla levittäessään kristillisyyttä julkisen sekä salaisen väkivallan avulla. Ja tässä on kysymys paljon enemmän kuin kristillisyyden vihaamisesta ja kristityn tunteiden loukkaamisesta. Tässä on kysymys yhteiskunnallisesta lääkärin toimesta suurpiirteisen jalostamispolitiikan toteuttamista varten. Lääkäri leikkaa elävään lihaan pääseen syövän järkeilemättä, missä määrin teko tyydyttää tunteita. Yhteiskunta voipi myöskin "leikata" ja "polttaa" kristillisyyden syövän ollenkaan ottamatta huomioon kristittyjen tunteita ja mielipiteitä. Ellei se sitä tee, jos se edelleenkin antaa kristilliselle liikkeelle täyden toimintavallan ja kristitylle täydet kansalaisoikeudet, vieläpä etuoikeudella, todistaa se että kristillisuus on osannut liaksi hyvin turvata itsensä järkeä vastaan, että sivistyneiden kansojen politiikka on liaksi kristillisyyden mädättämä, että pappi vieläkin hallitsee.

Riistojärjestelmän, kristinuskon ja monien muiden rappeuttavain tekijäin tuloksena meillä on kahdennenkymmenennen vuosisadan ihminen, joka saarnaa ankaraa moraalialia. Moraalisiaarnojen lomassa "kiusaaja" tulee hänen luoksensa ja pakottaa hänet "lankeamaan".

Hän yhä edelleen turvautuu valheeseen: rukoilee, paastoa ja kiduttaa itseänsä. Rukousten ja itsekidutusten lomassa tulee "kiusaaja" ja pakottaa hänet "lankeamaan".

Hän luopuu maailmasta ja vaeltaa yksinäisyyteen. "Kiusaaja" seuraa häntä korpeen ja vuorille ja pakottaa hänet "lankeamaan".

Hän etsii yksilön pelastusta uusista aatteista ja ihanteista. "Kiusaaja" on ehtinyt edelle: esittää hänelle uusia aatteita ja ihanteita vastaavat viettelykset ja pakottaa hänet "lankeamaan."

Hän koettaa parantaa lähimmäistensä sulkemalla hänet vankilaan, siten erottaaksensa hänet julkisen elämän viettelyksistä. Yksinäisyydessä ja vankeudessa "kiusaaja" on ainoa parannettavan toveri, ja pakottaa hänet "lankeamaan" syvälle salaisiin paheisiin.

Ja viimein hän suuressa moraaliraivossansa löytää "puhtaasti" elävän lähimäisen, löytää ihmisen jolla ei ole paheita. Mutta katso! — Se oli kahdella jalalla kävelevä ja puhuva aasi, jolla ei ole mitään hyveitäkään.

Ja viimein hän huomasi totuuden, jota niin kauan oli turhaan etsitty. Hän löysi korkeampaan moraaliiin johtavan lähtökohdan, joka kuuluu:

Ellei ihminen saa totella "kiusaajaa" ja "langeta" elämä tulee hänelle vastenmieliseksi ja sietämättömäksi.

Lisäksi hän huomasi, että mitkään aatteet ja ihanteet eivät voi pelastaa yksilöä; ne voivat "pelastaa" ainoastaan rodun tai kansan tai luokan, jos rotu, kansa tai luokka todella pelastusta haluavat.

31

Se "kiusaaja", joka yksilön kykenee pakottamaan "lankeemukseen" aina ja kaikkialla on mielihoitoita ja tahtoa suurempi voima: vaistot. Se on se voima, joka tulee asettaa ensimmäiselle sijalle siveellisten arvojen käsittelyssä.

Ceylonin Vedda-kansan jäsen on peräti alhaisella sivistysasteella, mutta, useain tutkijain vakuutuksen mukaan, hän ei osaa ollenkaan valehdella, ei silloinkaan vaikka hän voisi valheella henkensä pelastaa. Hän ei tunne valhetta ja voimakas vaisto estää hänet hyväksymästä sellaista mikä ei ole toden kanssa yhtäpitävää.

Kaikki se mikä näyttää ihmisessä olevan hänen yksilöllisyydestensä johtuvaa johonkin pakottavaa tai jostakin estävää pyrkimystä on periytymisen, kasvatuksen ja vallitsevan elämänjärjestyksen kautta ihmisen yksilöllisyyteen kehittyntä vaistoa, jossa periytymisellä kuitenkin on suurin osallisuus.

Erytisesti solutuman tutkiminen — joka nyt on vasta alussa — ja sen ominaisuuksien tarkempi selville saaminen tulee lähimmässä tulevaisuudessa osottamaan paljon huomattavia perinnöllisyyttä koskevia seikkoja. Se tulee selvittämään myöskin periytyvien vaistojen laatua ja periytymisvoimaa.

Materialismin pohjalla olevassa sielutieteessä jo tunnustetaan niinsanottu "tajuuton vaikutus" ja todistellaan että "tajuuttoman" ja tajuavan vaikuttavan voiman välillä ei voida löytää mitään varmaa rajaa samoin kuin ruumiin ja sielun välilläkään ei ole mitään varmasti määriteltävää rajaa.

Samoin sielutiede tuntee vaiston voimana, joka ei tarvitse itsetietoista sielutoimintaa johtaaksensa tekoon. Vaisto voipi pakottaa ilman edelläollutta mielikuvaa ja "itsetietoista" tahtomista.

Vaistot elävät ja kestävät pakottavina voimina vielä kauan sen jälkeen kuin niitä synnyttävät ja kehittävät ulkonaiset syyt ovat lakanneet vaikuttamasta.

Vaisto on ainoa "sielullinen" ominaisuus jota voidaan otaksua ilmaantuvan jo puhtaasti fysikaalista ja kemiallista laatua olevissa ilmiöissä — mutta siitä huolimatta se ilmenee korkeimmankin itsetietoisien järjen asteilla, mutta sen vaikutusta ei voida tarkalleen erottaa mielikuvien, järjen ja tahdon vaikutuksista, koska se useissa tapauksissa hallitsee edellisiä.

Kuitenkin järjellä on olemassa yksi etuoikeus. Korkealle kehittyneenä järki kykenee keksimään keinoja kaikkien ihmisen ominaisuuksien jalostamiseksi — itsensäkin.

Vaisto ei määrää tarkalleen yksityisten tekojen laatua, mutta se määrää suunnan mihin pyritään.

Vaiston oleellisin ja samalla järkin tunnusmerkki onkin juuri se, että se esiintyy aina jonakin kokonaisuena järjestelmänä — rappeuttavana tai jalostavana — sensijaan kuin mielijohteet, järjen arvioimiset ja tahto esiintyvät enempi heiluvina, hetkellisinä ja siveelliseltä arvoltansa suuresti vaihtelevina tekoina.

Tieto on aina persoonallisen kuulemisen ja näkemisen ja tuntemisen tulos. Vaisto on aina veriperintö, jota ympäristö tosin voipi vahvistaa tai heikontaa.

Tieto hyvästä ei kykene estämään pahasta, jos vaistot ovat taipuvia pahaan. Siinä selitys ristiriitaan: miksi eletään tosin kuin tiedetään...

Selvinkin tieto ja parhainkin todistus ovat voimattomia muuttamaan suhdettamme johonkin asiaan, jos vaistomme suhde siihen on toinen kuin tietomme. Esimerkiksi:

Joukko marssii laulaen sankarilaulua

"Ei muuta johtajaa, ei luojaa kuin kansa kaikkivaltias" —

tai mikä vielä kuvaavampaa: on asetettu ja valmis "petoina" raatelemaan veljiänsä, pelkäämättä maan tai "taivaan" valtoja. Mutta kun nuo "sankarit" ja "pedot" sattuvat pimeällä kulkemaan yksin hautausmaan ohitse vapisevat he pelosta ja kauhusta. Miksi? Siksi koska heillä on vuosisatain opetuksen perintönä vaisto, joka kammoo näkymättömiä voimia. Ja tuota vaistoa vastaan tieto ja todistus siitä, että "nuo näkymättömät" voimat eivät ole koskaan keneltäkään hiuskarvaakaan katkaisseet, ei merkitse mitään, eikä tule merkitsemäänkään niin kauan kuin on olemassa tyhjän pelkäämisen vaisto.

Ei siis tieto hyvästä ja oikeasta, vaan terveet vaistot, terve veri- ja lihaskudos kykenevät pakottamaan hyveeseen.

Syväisempi tieto kuitenkin voimakkaasti huutaa meitä taistelemaan ympäristömme muuttamiseksi terveeksi, kiihottaa meitä arvostelemaan yhteiskuntaa ja toisiamme, joka on ensimmäinen yhteiskunnan ja ihmisen jalostumisen ehto.

Mielijohteet syntyvät hetkellisen ulkoapäin tulleen vaikutteen johdosta. Mielijohde on hetkellinen ajatuskuva, voimakkuudessa suhteellinen syyhynsä, synnyttäjäänsä, ja häipyy verrattain pian. Vaisto sensijaan vaatii pitkiä aikoja muuttuaksensa ja voimakkaita toimenpiteitä.

"Nouseminen" ja "lankeaminen" voivat olla tuloksia hetkellisistä mielijohteista, jotka syntyvät ulkopuolisista vaikuttimista. Johonkin määrättyyn suuntaan pyrkiminen on seuraus vaistosta. Vaistot toimivat samoin kuin aistitkin kahteen vastakkaiseen suuntaan: haluavat ja vierovat. Haluavat vaistot pakottavat siihen johon ne pyrkivät ja vierovat vaistot pidättävät siitä mikä niille on vastenmielistä.

Vaisto ollessansa mielijohteita, järjen arvioimisia ja tahtoa voimakkaampi on luonnollisesti myöskin aisteja voimakkaampi. Vaisto voipi pakottaa sellaiseenkin jota aistit voimakkaasti vierovat. Ollessansa aisteille vastakkaiset vaistot voivat aisteja rappeuttaa niin pitkälle että aistit kokonaan kuoleutuvat. Useimmin kuitenkin aistit rappeutuvat puhtaasti ulkopuolista laatua olevista syistä.

Jos vaistot ovat terveitä ja toimivat sopusoinnussa voimakkaimman vaiston olemassaolon säilytysvaiston kanssa, vierovat ne kaikkea rappeuttavaa ja pakottavat pyrkimään siihen mikä tuottaa tervettä nautintoa. Mutta jos vaistot ovat pitkiä aikoja vallinneiden yhteiskunnallisten vääryyksien kautta pilaantuneet, niiden vaikutus muuttuu päinvastaiseksi: ne pakottavat rappeuttavaan ja estävät jalostumisesta.

Lisäksi tulee sairas moraali ylösalasin kääntyneine elämänarvoineen ja kasvattaa mukaisensa käsityksen kärsimyksistä ja nautinnosta. Sen, joka merkitsee rappeutumista ja todellisuudessa kärsimystä käsitetään ja uskotaan merkitsevän lopullisesti ja korkeampaa nautintoa ja päinvastoin.

Sairaat vaistot pakottavat kaikkiin epäsäännöllisyyksiin elämäntavoissa siilonkin kun ulkopuoliset voimat eivät esiinny kylliksi voimakkaina pakottaaksensa epäsäännöllisyyksiin.

Summattuna nuo vaistot johtavat päämäärään, joka on elämän kieltäminen ja kansan ehkäpä rodunkin häviö — siis vastakohta sille johon yleensä luultiin pyrittävän.

Luultiin pyrittävän korkeampaan elämään ja saavutettiin elämän kokonaan kieltäminen. Luultiin kuultavan itesäilytysvaiston ääntä ja tultiin todellisen itsensä kieltämiseen.

Moraalisessa suhteessa turmiollisimmat nykyisen sivistysyhteiskunnan taudeista ovat nälkä, tuberkuloosi ja syfilis.

Turmiollisimpia sivistysihmisen vaistoista ovat vaisto yksityisomistukseen, vaisto tietämättömyyteen, vaisto likaisuuteen, vaisto säälimiseen, vaisto kuuliaisuuteen järjen kustannuksella ja vaisto sellaiseen kauneuteen, jossa kokonaan unohdetaan terveys.

Huomattuaamme että on olemassa hyvin laajalle levinnyt voimakas vaisto tietämistä vastaan: — ei tahdota tietää — ymmärrämme ihmisten itsepintaisuuden olla tajuamatta yksinkertaisimpia uusia mutta peräti tärkeitä asioita.

Vaiston tietämistä vastaan on synnyttänyt ennenkaikkea epäsuotuisat tilaisuudet tiedon hankkimiselle. Ja siveellisenä tietämisvastaisen vaiston synnyttäjänä on ollut ensimmäisellä sijalla kristinusko, joka on saarnannut maallisen viisauden mielettömyyttä ja tehnyt tietämisestä — erittäinkin köyhille — suorastaan paheen.

Mutta tietämisen tarve, pysyvä halu tietää mahdollisimman paljon, on perusteiltansa kiinteässä yhteydessä itesäilytysvaiston kanssa. Ja tietämisen tarpeen lakkaaminen merkitsee itseasiassa itesäilytysvaiston rappeutumista.

Likaisuus on ruumiille sairauden verho, etuvarustus, jossa tuhoavien tautien siemenet itävät, pesivät ja kehittyvät. Likaisuus on yksi ensimmäisiä ehtoja ruumiillisen rappeutumisen tielle pääsemiseksi. Mutta siitä huolimatta likaisuus on hyvin vähän vihattu.

Terveistä vaistoistaan kauaksi eksynyt joukko pitää taudit välttämättöminä, vieläpä osa — uskonnollinen osa — kunnioittavat tauteja jonain hyvänä, siveellisesti oikealle tielle ojentajina, johdatuksena johonkin parempaan, ja sentähden sairautta edistävä lannoitus, likaisuus, kuuluu asiaan.

Koira nuolee itsensä ja penikkansa puhtaaksi ulkonaisesta sekä omasta liasta, mutta enemmistö ihmisiä pitävät liassa elämisen selvänä asiana, jonka vastustamiseksi ei kannata edes siveellistä vastalauseita panna, sen vähemmin ryhtyä toimenpiteisiin sen poistamiseksi.

Mutta onhan selvää että hengen puhtautta huutava ja hakeva sivistynyt maailma unohtaa lihan puhtauden ja antaa sen mädätä. Korkeintaan heitetään joskus säälivä silmäys jotakin mätänevää kohtaan, mutta suuri, illettävä yhteiskunnallinen likaisuus ei herätä mitään huomiota.

Sääli! Onko se hyve? Onko se sellainen vaisto, jonka järjestelmällistä istuttamista ja kehittämistä on sallittava ja edistettävä?

Sääli esiintyy rappeutuneiden ja häviämään tuomittujen hyväksi, kuuluu yli-ihmistä haaveilevan filosofian huuto. Ja se on totta. Jos sääli tulee perinnölliseksi vaistoksi, järjen kustannuksella toimivaksi elämänohjeeksi, esiintyy se kehnon ja alhaisen elättäjänä vieläpä hyvin useissa tapauksissa niiden synnyttäjänä.

Ihminen tekee oikean ja hyvän työn antaessansa esim. ruhjoutuneelle ensimmäisen avun tai voidessansa tyydyttää nälkäisen tarvetta tilapäisesti. Mutta väärin ja huonosti hän tekee jos hän suosii ja sallii sellaista järjestystä jossa kokonaiset ihmislaumat voivat ruhjoutua ja miljoonaiset joukot nälkään näännyä. Sairas, säälivä, on hänen tuntuksa, jos hän kammoksuu, hävittää niitä yhteiskunnallisia voimia jotka sellaista järjestelmää tukevat.

Kauniisti tekee mies kun hän vaikka oman henkensä uhalla pelastaa jonkun suuren asian tai vaarassa olevan lähimmäisensä. Ruman, sukupuoltansa, kansaansa ja koko rotuansa häpäisevän ja alentavan teon tekee mies suostuessaan naisen emärakkauden vaatimana siittämään lapsia keuhkotautia sairastavan vaimonsa kanssa ja säälistä suostuessaan elämään yhdessä hänen kanssansa, vaikka itse vielä on terve. Parempi olisi että vaimo hukkuisi "ikäväoimiskyöneleihinsä" kuin että mies saastuttaa itsensä ja suostuu siittämään ennen syntymistänsä kurjuuteen tuomittuja lapsia.

Nainen joka menee hoitajattareksi kuppasairaalaan tekee sitä kauniimmin mitä huolellisemmin hän hoidokkejansa vaalii. Mutta törkeästi hän rikkoo kauniin, terveen ja jalon periajatuksia vastaan jos hän suostuu vaimoksi kuppataudin saastuttamalle miehelle, vaikka tuo mies muuten olisi maailman parhain. Mutta nainen säälii ja suostuu, jos mies romantillisesti vakuuttaa ampuvansa itsensä jos hänen täytyy luopua himoitsemastansa naisesta. Jalomielisemmin terve nainen kuitenkin tekisi jos hän antaisi

sellaisen miehen ampua itsensä.

Meillä on säällillä sekoitettua politiikkaa, joka rakentaa vaivaistaloja ja harrastaa eläinsuojelusta, mutta unohtaa suojata kansalaisia julkista ryöstöä ja ruhjomista vastaan. Ja meillä on kristillisen säälin sotkemaa sukupuolirakkautta, joka yhä enemmän ja enemmän raiskaa elämämme perusteita.

Terveysten suurin hyve on edesvastuuntunne. Sairausten suurimmat hyveet ovat sääli ja nöyryys.

Säälin hyveeksi saarnaamisella on onnistuttu myrkyttämään siveelliset arvot rakkaudessa, politiikassa, puhumattakaan taiteesta, jossa sääli on päässyt näyttelemään hirvittävää osaa. Siitä on seurauksena, että samassa määrin kuin sääli on päässyt vaistoksi velvollisuuden- ja oikeudentunto ovat jääneet heräämättä, eikä ainoastaan heräämättä, mutta ne ovat menneet huomattavasti alaspäin. Ja kuitenkin velvollisuuden- ja oikeudentunto ovat terveempiä ja parempiin tuloksiin vieviä kuin sääli.

Mutta sääli ja sitä seuraava nöyryys ovat välttämättömiä monille yhteiskunnallisille laitoksille ja erittäinkin kirkolle. Köyhille tarjottavana oppina sääli on kirkolle välttämättömämpi kuin sakramentit. Saarnaamalla sääliä ja nöyryyttä hyveinä voidaan säilyttää ja edistää kurjuus — synty — ja monistaa se. Ja sellainen asiointi on välttämätöntä kristitylle kirkolle. Kirkko ja pappi elävät kurjuudesta. Kirkon "peruskallio" ei ole Kristus vaan se on kurjuus. Sille se on rakennettu ja sillä se seisoo vielä tänäkin päivänä.

33

Perhemuoto on yksi niitä laitoksia, joissa rappeutuminen voipi näytellä hirvittävää osaa ja jalostuminen saada suurimpia voittojansa, jos perhemuoto on jalostumiselle sovelias. Nykyinen perhemuoto on rappeutumisen edistäjä hirvittävässä mitassa. Mutta kuitenkin se juuri on se yhteiskunnallinen laitos jonka puolustamiseksi enimmäkseen ja typerimmät siveelliset kiivailut esiintyvät.

Nykyistä perhemuotoa eivät puolusta ainoastaan tietämättömät rappeutuneisuuden edistäjät, mutta sitä puolustavat monet kuuluisat tiedemiehet siveyden ehtona, eivätkä näe sen rappeutuneisuutta, sen vähemmän sitä että nykyisen perhemuodon, tiedollisen sivistyksen korkealla ollessa ja naisen saavutettua yhteiskunnallisia oikeuksia, täytyy olla rappeuttava vaikutuksiltaan.

"Perhe on niitä raakalaisuuden jätteitä, joissa ei ilmene kuihtumisen merkkiäkään, vaan jotka ovat vielä tänäkin päivänä yhtä elinvoimaisia kuin kuunaan ennen", sanoo kuuluisa tiedemies professori Westermarck. (Tapojen historia sivu 33).

Syyksi perheen säilymiseen selittää Westermarck sikiön suojelemisen tarpeen. Jos sikiötä ei suojeltaisi olisi se rodun loppu.

Epäilemättä Westermarckin selitys sikiön suojelemistarpeesta yhtenä perheen koossapitäjänä on oikea niin pitkälle kuin on kysymys yksityisen omistuksen ajasta. Sensijaan Westermarck ei ole oikeassa väittäessään perheen olevan tänään yhtä elinvoimaisen kuin "kuunaan ennen".

Perheen koossa pitäjät ovat lapset, kotitalous ja avioukollisuus, jos on kysymys nykyisistä sivistyskansoista eikä vain muutamista tuhansista yläluokkaisista. Ja niiden koossapitäjien lisäksi tulee ottaa huomioon vielä yksi tekijä, joka koskee nimenomaan rappeutuvaa perhettä, mutta jolle ei ole annettu mitään huomiota, ja se on ollut *naisen alempi tiedollinen asema*.

Mutta ovatko nuo perhettä koossa pitävät tekijät tänäkin päivänä yhtä elinvoimaisia kuin kuunaan ennen? Kaukana siitä. Meillä on tuhansittain perheitä joissa avioukollisuus on enemmän kuin kyseenalaista. Kotitalous on ollut ja mennyttä. Kuinka suuri onkaan niiden luku, joille koti on vain siveellisesti välttämätön paha. Kotona ollaan vain sen verran kuin on välttämätöntä maineen vuoksi. Ja lapset sitte? Eikö miljoonat perheet pyri vapautumaan lapsista niin ettei niitä tehdä ja myöskin niin ettei niitä hoideta, jos vain suinkin on mahdollista päästä sellaisesta. Ja naisen tiedollisuus edistyy nopeasti ja se vaikuttaa voimakkaasti perheessä ja sukupuolisuhteissa vallitseviin siveyskäsitteihin, jotka vuorostaan vaikuttavat nykyiseen perhemuotoon hajoittavasti. — Se on todennäköisesti nainen joka tulee voimakkaammin vaikuttamaan nykyisen perhemuodon perinpohjaiseksi hävittämiseksi.

34

Ne tavat ja ne ehdot, joidenka alaisena sivistyskansojen avioliitot rakennetaan ja se tapa jolla niissä

eletään ovat ikäänkuin uhkahuuto pohjattomaan syvyyteen vaipuvilta: Me emme salli jälkeläisistämme tulevan parempia kuin me itse olemme! Se "huuto" ehkä on suurimmalle osalle itsetiedoton, mutta silti se ei ole vähemmän kamala ja vähemmän tosi.

Avioliittoon aikovalta kysytään — jos mitään kysytään — onko hän kunniallinen ja puhdas? se on: tekopyhä. Ei kysytä, onko hänen siitosnesteensä edes veneerisistä taudeista vapaa? Kysytään, onko hän hellä isä? Ei kysytä, onko hän terve isä. Kysytään, onko hän puhdas morsian? Ei kysytä, ovatko hänen rinta- ja vatsaonkalonsa säilyneet muodin kuristukselta siksi avarina, että terve ja normaalikokoinen sikiö voisi kehittyä ja syntyä. Ei kysytä, onko hänen ruoansulatuselimensä niin terveet että sikiö voisi saada riittävän ravinnon. Sanotaan: sinulla täytyy olla tuomarin tai papin lupa voidaksesi pariutua. Ei sanota: sinulla täytyy olla lääkärin todistus voidaksesi siittää.

Avioliiton ehdoissa yleisesti kielletään siveettömänä kaikki se mikä on elämän, voiman ja terveyden ja kauneuden ehtona ja myönnetään ainoastaan se mikä on rappeutumisen, voimattomuuden ja rumuuden tekijänä.

Ja kaiken tämän ylösalasin kääntyneen arvioimisen lisäksi on yhtenä avioliiton ehtona — siellä missä raha ei ole ainoa ehto — "sielullinen rakkaus", henkinen sopusointu.

Ei voida kyllin värikkäästi kuvata sitä ristiriitaa ja niitä selkkauksia, jotka johtuvat siitä, että pidetään humbuukia henkisestä sopusoinnusta avioelämän onnen perusehtona. — Henkinen sopusointu ei ole edistyksen, vaan rappeutumisen merkki, jos on kysymyksessä miehen ja naisen aina ja kaikissa henkisesti sopiminen.

Jos poistamme avioelämästä yhdyselämän, joka siihen välttämättömästi ei kuulu, nykyisen avioliiton järjelliseksi perusehdoksi jääpi jälkeläisten siittäminen. Ja avioelämän "onnen", sen tunteellisen puolen perusehdoksi jääpi — ja oikeastaan on ollut siitä asti kun kotitalous on menettänyt merkityksensä — ruumiillinen, paremmin sanoen aistillinen sopivaisuus.

Kaikesta siitä avio-onnesta, mikä tyydyttää aisteja "henki" on syvästi kiitollinen. Mutta sitä jota aistit vierovat "henki" halveksii ja inhoaa ja voipi sallia ainoastaan sunnuntaihartauden ja sairaan säälin ja helläluontoisuuden pakottamana.

Kuinka kiitollisia ovatkaan "henget" niissä harvoissa avioliitoissa, joissa vallitsee aistillinen sopivaisuus ja joissa on vielä tervettä elämänvoimaa normaalielämään.

Sitäpaitsi on ehdottomasti totta, että järjellinen tyydyttää myöskin terveitä tunteita. — Tunteet voidaan kehittää liikkumaan järjen sallimissa rajoissa. Mutta "henkinen sopusointu" avioliitossa on kehittyneelle järjelle rasitus, koska "henkinen sopusointu" on puhtaasti tunneasia ja tapahtuu järjen kustannuksella.

35

Naiset ovat olleet kiivaimpia rappeuttavan perhe- ja sukupuolisuhte-moraalin puolustajia, vaikka juuri naisen asema perheen jäsenenä ja sukupuoliolentona on kauan aikaa ollut räikeämpiä todistuksia rappeuttavan moraalin mukaisen elämän kurjuudesta.

Moralistin sokealla ankaruudella puhuessaan voisi sanoa, että kristittyjen maiden naisista vähintään puolet ovat tavalla tai toisella porttoja. Ja kuitenkin naiset vuodattavat kokonaisia kyynelvirtoja ja päästävät ilmoille tuhansia pyhiä suuttumuksia rappeuttavan moraalin järjettömyyksiä puolustamiseksi. Mikä kohtalon iva pirullisen kamalassa siveysilveilyssä! Ne jotka vääryydestä enimmänsä kärsivät kiivaimmin vääryyttä puolustavat.

Naisen alennus avioliitossa on mennyt niin pitkälle, että naisissa ei ole enään olemassa kuin siitoseläimiä, työjuhtia: rääkättäviä orjattaria ja hekumoitsijoita. Muunlainen naisen asema nykyisessä perheessä on niin harvinainen ettei siitä kannata puhua.

Naisen tiedollinen kehitys ja sitä seuraava yhteiskunnallinen tasa-arvoisuus tulevat kuitenkin lähimmässä tulevaisuudessa herättämään naisen yksilöllisyyden, joka nousee kapinaan viimeisten itseasiassa vain muodollista laatua olevien perhesiteiden katkomiseksi.

36

Kun joukko salaisia aviorikkoja löytävät yhteiskunnallisista vastustajistansa yhden julkisen aviorikkojan he suut vaahdossa huutavat yhteiskunnallisten vastustajiensa aatteiden siveettömyydestä. Ja yksi noita "siveettömyyksiä" on silloin tällöin esitetty ajatus vapaasta rakkaudesta. Tuollaisen "siveellisen" huudon sattuessa suuri osa muuten kumouksellisista ihmisistä, aremmat luonteet, hätääntyvät ja siveellisesti perääntyvät tunnustamalla: "meillä ei ole mitään tekemistä perheen kanssa".

Mutta selväähän on — vaikka vain pienelle vähemmistölle — että jos meillä on tekemistä määrätynlaisen yhteiskuntamuodon kanssa meillä täytyy olla tekemistä myöskin saman yhteiskunnan perhemuodon kanssa, koska perhe on osa yhteiskuntaelämää ja osa yhteiskuntamuotoa, vieläpä hyvin huomattava osa.

Ja sen lisäksi on selvää, että jos nykyiset sukupuolisuhteet ja perhemuoto ovat sellaiset että niissä alkeellisempienkin terveiden siveysohjeiden rikkominen, miehen sekä naisen alennustila ja ruumiillisesti heikkojen ja henkisesti tylsien lapsien mailmaan saattaminen ovat yleisiä noiden suhteiden ja muotojen täytyy hävitä ja tulla korvatuksi joillain korkeammilla muodoilla, jos mielitään ollenkaan saada mahdolliseksi terveempien, siveellisesti voimakkaampien ihmisten syntyminen.

Aikamme avioliitoissa suurin osa kärsivät kuolettavasti siitä kun eivät ole rakastuneet ja loput kärsivät siitä — kun ovat rakastuneet ja pysyvät rakastuneina.

Miehen ja naisen yhdyselämää ei voida millään järjestelmällä saada sopusointuiseksi. Sensijaan avioliitto ilman yhdyselämää voidaan saada onnelliseksi ja aviouuskollisuuskin lujemmaksi.

Miehen ja naisen yhdyselämä ilman "kuolettavaa katkeruutta" on mahdollinen ainoastaan kahdella ehdolla. Täytyisi olla ehdottomasti kaksi samanlaista luonnetta, joka on psykologinen sekä fysiologinen mahdollisuus. Tai sitte jommankumman persoonallisuuden täytyy kuoleutua, joka voipi olla mahdollinen ainoastaan heikoille luonteille, mutta ei ole missään tapauksessa suositeltava sovinnollisuuden ehto.

Persoonallisuuden kuoleutuminen tapahtuu ainoastaan siten että toinen masentaa toisen yksilöllisyyden, jota sitte kauniisti sanotaan "yhteen sulautumiseksi".

Kun aviopuolisoilta — erittäinkin köyhiltä — loppuu sukupuolinen kiihko, joka tavallisesti loppuu muutamien parittelujen jälkeen, alkavat he katsomaan toisiansa osakeyhtiön jäseniksi ja odottavat että kumpikin hyödyttää avioliitto-osakeyhtiötä yhtä paljon. Nykyisessä järjestelmässä nainen kuitenkin ei voi sitä tehdä, koska hänen tehtäviltänsä puuttuu rahallista arvoa suuremmissa määrässä kuin miehen tehtäviltä, ja sentähden ja alemman tietoisuutensa tähden se on useimmiten nainen, jonka persoonallisuus tulee avioliitossa kuoletuksi. Naisen täyteen yksilöllisyyteensä heräämisen yhtenä ehtona on yhdyselämän poistaminen avioliitosta.

Kansanvaltaisuuden saavutettua tarkoituksensa, työväenluokan valtaan noustua, kansalliset voimat tulevat ennenkaikkia kohdistettavaksi luontoa vastaan ja tuotannon kehitykseen, saadaksemme runsaasti niitä elämän mukavuuksia, joita olemme vuosisatoja voimakkaasti himoinneet, mutta samaan aikaan varsinaisesti alkaa taistelu miehen ja naisen välillä yhteiskunnallisesta vallasta. Tuo taistelu tulee kohottamaan naisen sekä miehen yksilöllisyyttä enemmän kuin mikään entisistä yhteiskunnallisista taisteluista. Mutta molemminpuolinen voimakas yksilöllisyys on sopimatoin sellaiseen yhdyselämään kuin nykyinen perhemuoto edellyttää. Sukupuolisuhteiden ja lasten siittämisen täytyy tulla jatkumaan toisenlaisen avioliittomuodon kautta kuin mitä nykyinen on.

Elämän ja ihmisen ylösnousemuksen kieltämiset ilmenevät räikeimmin nykyisessä tavassa siittää jälkeläisiä, siinä edesvastuuttomuudessa millä jälkeläiset maailmaan saatetaan.

Ja kuitenkin ihmisen siveellisen voiman huomattavana tekijänä, ehtona, on siitostoimituksen järjellisyys. Jos siitostavat ovat järjettömät sikiö saapi osansa järjettömiä sukupuolisuhte-vaistoja.

Kristillisesti sivistyneen yhteiskunnan siitossuhteet ovat jo kauan olleet niin järjettömiä että niiden vallitessa oikeastaan ei voi olla kysymystäkään muusta kuin siveellisesti heikon ihmisen siittämisestä.

Sivistyneen ihmisen "henkiset hyveet", hänen rapakkoeläin-moraalinsa ja sivistyneen ihmisen taudit ovat kehittyneet niin pitkälle että terveen ihmisen siittäminen on enemmistölle mahdollisuus.

Vallitseva moraalipiittää oikeana vieläpä vaatimalla vaatii sukupuolielämää, jossa kaikki terveyden alkeellisimmatkin ohjeet törkeällä tavalla häväistään. Senpätähden terveiden jälkeläisten siittäminen on

harvinaisuus sellaisenkin keskuudessa joiden perhe-elämää köyhyyden kirous ei ole kurjistuttamassa.

Moraalin myrky on saastuttanut niin perinpohjin ettei voida "siveyttä" rikkomatta ajatellakaan uusien ihmisten siittämistä terveellä tavalla, sääntöperäisenä, järjellisenä inhimillisenä toimituksena.

Minkälaisia ovatkaan ne jälkeläiset, joita siittää ja synnyttää tämä sukusurkastumisen mahtavin edistäjä nykyään jo epäonnistuneilla perusteilla oleva avioliitto? Minkälaisia ovat jälkeläiset pilaantuneen siemensolun ja pilaantuneen munasolun yhdynnästä?

Rappeutuneiden yhä nopeammin rappeutuvia kääpiösikiöitä, joista vain osa saadaan elämään suurella työllä ja vaivalla.

Mutta elämä jossa, jos tätä menoa jatkuu, kohta täytyy olla jokaista syntynyttä lasta hengissä pitämässä spesialistilääkäri — sellainen elämä ei kannata.

Jälkeläisten siittämistä tulee päästä ohjaamaan ajatus: — lapsia ei saa "tulla", vaan niitä tulee tehdä ja niitä on pyrittävä tekemään tunnettuun tarkoitukseen soveltuviksi.

Ajatelkoon jokainen ken ajatella voipi, mitä on moraaliksi joka ei saa "siveellistä halvausta" siittäessään syfiliksen saastuttamalla siemensolulla uusia ihmisiä maailmaan.

Ajatelkoon jokainen ken ajatella voipi, mitä on sukupuolirakkaus, joka rakkauden nimessä siirtää tuberkuloosin ituja tuleviin sukupolviin.

Mitä on yhteiskunnallinen moraaliksi, joka yhteiskunnallista laatua olevalla porttolajärjestelmällä sallii myrkyttävän siitossolut yhä laajemmalle ja laajemmalle.

Parempi olisi, jos "vapaa antautuminen" olisi yleisesti vallalla, lääkärin terveiksi todistamien ihmisten kesken, kuin porttolajärjestelmä, joka saastuttaa kokonaisia kansakuntia.

Mutta ennenkaikkia olisi saatava selväksi ja myöskin yhteiskunnallisissa laeissa määrätyksi, että sukupuolisuhteissa ainoastaan terveet kuuluvat terveille ja ainoastaan sairaat sairaille.

38

On johdonmukaista että edesvastuuttomasti siitetyt lapset myöskin kasvatetaan edesvastuuttomasti.

Yksi suurimpia yhteiskunnallisia virheitä on se, että yhteiskunta antaa vielä tänäkin päivänä suurimman osan kasvatuksesta suorittaa henkilöiden, jotka ovat teknillisesti sekä teoreettisesti tietämättömiä kasvatustyöstä. Sellaisia ovat vanhemmat melkein poikkeuksetta ja myöskin suurin osa varsinaisista opettajista.

Kuinka voisikaan tässä järjestelmässä, jossa käytännöllisten sekä teoreettisten kykyjen kehittyminen riippuu ennenkaikkia rahallisista ehdoista, kehittyä kykeneviä opettajia niillä palkoilla joita opettajat saavat. Tavallisella karjakolla on yhtä hyvä palkka kuin alempien koulujen opettajilla ja opettajattarilla, vaikka vasikkain kasvatusta vaatii paljon pienempiä ponnistuksia teknillisten ja teoreettisten tietojen saamiseksi kuin ihmislasten kasvatusta. Mutta tämä pinnalta materialistinen, mutta sisältä mustimmasti spiritualistinen yhteiskunta pitääkin vasikkain ja porsaiden kasvatuksen paljon tärkeämpänä kuin ihmislasten kasvattamisen.

Myöskin rappeuttavasti vaikuttava on vallitseva *kasvatuksen anarkistisuus*. Aikamme kasvatukselta, erittäinkin alemmalta — joka on kasvatuksen tärkein puoli, koska se on laajin — puuttuu kokonaan terveesti jalostavat yhteiskunnalliset päämäärät. Ainoastaan yksilöllisiä päämääriä, terveitäkin, opetetaan, mutta niitäkin anarkistisessa sekasorrossa. Koti särkee sen mitä koulu rakentaa ja päinvastoin, yksi opettaja kieltää toisen opettaman "totuuden", toinen luokka koulussa opettaa vastakkaista maailmankatsomusta edelliselle luokalle j.n.e. ihanassa sekasorrossa. Ja tuota kaikkea sanotaan siveelliseksi kasvatukseksi!

Mutta eihän sovi unohtaa että tässä yhteiskunnassa onkin kaikki vain siveellistä. Kasvattakaa lapsenne siveellisesti. Antakaa heille siveellisiä neuvoja, siveellistä kuritusta, näyttäkää siveellisiä tapoja ja yhä uudelleen ja uudelleen siveellistä, sellainenhan on moralistiemme kasvatustavoitelmaksi.

Hyvien ihmisten kasvatuksen esteenä ei ole siveellisten ponnistusten puute — päinvastoin nuo ponnistukset juuri ovat kasvatuksen siveellisen puolen rappeuttajia — mutta sen esteenä on ensiksi kurjuuden perintö lapsissa ja toiseksi kurja ympäristö.

Suurin osa nykyään syntyvistä lapsista ovat saaneet perintönä ei ainoastaan kurjistuttavat vaistot, mutta suorastaan kurjistuttavilla taudeilla myrkytetyt solut. Nämä lapset ovat raiskattuja ja tuomittuja jo ennen syntymistensä, ja heistä ei voida kasvattaa hyviä ihmisiä millään niistä "siveellisistä" kasvatukseen, jotka nykyisessä kasvatuksessa ovat yleisiä.

Enin osa työläiskoteja ovat niin kurjia että niissä ei voida mitään järjellisesti siveellistä kasvatusta harjoittaa, sillä järjellisen siveellisyyden harjoittamisen ensimmäisiä ehtoja ovat puhtaus ja valo, jotka ennen kaikkia työläisen kodista puuttuvat. Tuonlaisille kodeille siveellisten kasvatuserojen antaminen on samaa kuin raamatunlause nälkäisille tai puhtauden kymmenen käskyä rapakkoeläimille.

Moralistin opettamat kasvatuserojet ovat ei ainoastaan hyödyttömiä, vaan suorastaan vahingollisia sellaisille lapsille jotka ovat perinnöllisesti sairaita. Terve täysi-ikäinen ihminen voinee poikkeustapauksessa kestää moralistin henkisen rääkkäyksen, mutta sairas lapsi ei voi sitä kestää rappeutumatta yhä alemmaksi.

Ja sellaisia sairaita lapsia huomaamme olevan paljon. Yksistään nälän, keuhkotautien ja syfiliksen saastuttamia lapsia on enemmän kuin puolet kaikista syntyvistä lapsista. Kun otamme huomioon monet muut periytyvät taudit kysymme kauhulla: kuinka vähän meillä onkaan terveinä syntyviä lapsia?

Mitä tarjoo moralisti näille lapsille? Siveellisiä kasvatuseroja: moraalisaarnoja ja siveellisiä selkäsanoja ja pahimmassa tapauksessa siveellisiä rukouksiakin.

Mikä kuolettavan viisauden yhteiskunnallinen yleisyys! Antaa moralistin riehua siellä missä tarvitaan pikaista taloudellisen aseman parantamista ja lääkäreitä. Antaa siveyseroja sinne missä tarvitaan terveyttä. Elämän musta katkeruus ei voine esittää itsestensä kyynillisempää varjoa kuin hengenvoimaan uskova moralisti on.

Että nuorille ei johtuisi mieleen kapinoiminen typerimmänkään "vanhemman" valtaa vastaan rappeuttava moraalitapa on yhdeksi kasvatuserojeksi hyväksynyt lauseen — "Kunnioita isääsi ja äitiäsi että menestyisit ja kauan eläisit", jota käskyä siveellinen kasvatusero sitte selityksillensä ulottaa kaikkiin vallanpitäjiin asti.

Jalostavan käskyn tulee tässä tapauksessa kuulua: Kunnioita poikaasi ja tytärtäsi, että tulevaisuus kunnioittaisi sinua! Ja yhteiskunnalle sen tulee kuulua: Kunnioitakaa lapsia ja nuoria. Tehkää heidän lapsuutensa ja nuoruutensa iloiseksi ja onnelliseksi, etteivät he kiroaisi sitä järjestelmää joka heidät on kasvattanut.

Käskyssä "kunnioita isääsi ja äitiäsi" rappeuttava moraalitapa on tavannut yhden huippukohtansa, koska se sillä voipi voimakkaasti kääntää ihmisiä menneisyyden ihailemiseen.

Ihmisen tulee ihanteenansa palvella tulevaisuutta eikä menneisyyttä. Menneisyydelle me emme mitään voi, mutta tulevaisuudelle me voimme paljon. Isän ja äidin palvelus on menneisyyden palvelemista. Pojan ja tyttären palveleminen on tulevaisuuden palvelemista.

Jos yhteiskunta tahtoo tulevaisuudelle ja ihmisen jalostamiselle mitään merkitystä panna, sen ensimmäisiä tehtäviä on ottaa lasten kasvatusero yksinomaan yhteiskunnalliseksi tehtäväksi, johon kuuluu ravinto, vaatetus ja opetus.

Väitteeseen että sellainen ei kannata tarvitsee huomauttaa vain senverran, että sotilaskustannuksilla voidaan lapset kasvattaa hyvin. — Mutta nykyisellä yhteiskunnalla on paljon suurempi halu pyrkiä kuolemaan kuin elämään. Lasten kasvatukseen varat menisivät elämän edistämiseen, mutta sotilaskustannuksissa ne saadaan menemään kuoleman edistämiseen.

Taide, taide sanoilla, väreillä, säveleillä ja liikkeillä voipi vaikuttaa paljon ihmisen jalostamiseksi tai rappeuttamiseksi.

Rappeuttava moraalitapa on myrkyttänyt taiteemme niin että sen yleisen suunnan voipi ilmaista sanalla *alentavaa*.

Mythologia näyttää taiteessamme suurta osaa. Ja mikä on kristityille kansoille yhteinen mythologia? Raamattu. Sen siveyserojet ovat vielä vallitsevina taiteessamme.

Kristinusko on esittänyt tallijumalaa. Tulos on tallisivestyksen omaava kristitty tolvana. Kristillinen kirkko on esittänyt kurjuuden tunkiomoraalia. Tulos on sairas, elävänä mätänevä kristitty eläin, joka

pitää kauheana siveettömyytenä kaiken taiteen joka ei haiskahda kurjuudelle, tunkiolle, ummehtuneelle ja mätänevälle.

Antiikin kansoilla oli sivistyneemmät jumalat. Ja se johtui siitä koska noilla jumalilla oli — sivistyneemmät kansat. Kreikkalais-roomalainen mytologia ei esitä hyveenä mitään niin heikkoa ja kurjaa kuin kristillinen mytologia.

Rappeuttavan moraalien myrkytyksen seurauksena ovat taiteessamme vakava realistisuuden puute ja samalla sen vastakohta: alaspäin kiihottava realismi ja sairaan moraalien hyveenä esittäminen.

Taiteemme ei ole niin pitkälle realistinen että se uskaltaisi esittää nykyisen elämämme siveettömän puolen niin vakavasti ja yksinkertaisesti että suuri yleisö käsittäisi mistä on kysymys. Ja siilon taas kun taiteemme esiintyy kansantajuutena realismina se, sensijaan kuin sen pitäisi vaikuttaa vakavaa inhoa rappeutuneisuuteen, vaikuttaa rappeuttaviin tekoihin pyrkimistä kevyellä ruokottomuudellaan.

Kaikki yleisestä suunnasta poikkeava taide, kuten Bernard Shaw'n, August Strindbergin ja muutamien muiden elettävän elämän ihailtavien realistikkujen, koetetaan rappeuttavan moraalien taholta leimata siveettömäksi, ettei se pääsisi vaikuttamaan kansojen käsityksiin.

Huomattavan laajoilla aloilla liikkuva sosialistinen tiedemies Karl Kautsky sanookin esim. kansan kirjallisen taiteen menneen alaspäin sitte Homeron runojen. Samoin on käynyt myöskin muiden taiteiden: ne ovat rappeutuneet säännöllisesti.

Olisikohan liaksi perkeleellistä selittää taiteen yleistä mielipidettä tyydyttää koettavan suunnan johtuvan siitä, että yleinen mielipide ei salli oman kehnoutensa kuvaamista. Näemmehän me sellaisessa syytöksen itseämme vastaan. Puolustaaksemme itseämme kiellämme kehnouttamme kuvaavalta taiteelta taiteen arvon ja tuomitsemme sen siveettömäksi. Sellaiseen kumminkin viittaa se kiivaus, jolla vastustetaan oman aikamme elämän vakavaa realismia taiteessa ja tunnustetaan haluttavan keskittien hillittyä, "siveellistä" taidetta.

Sensijaan varsin mielellään sallitaan entisyyden realismia ja samoin tulevaisuuden.

Entisajan ihmisen erehdyksiä me voimme käyttää todistuksina omasta korkeammasta sivistyksestämme ja siveellisyydestämme. Me annamme entisajan ihmisille anteeksi, jalomiehisesti huomauttaen: "he eivät paremmin tietäneet!" — vaikka meidän ollaksemme rehellisiä tulisi sanoa: vähänpä me olemme edistyneet.

Tulevaisuudesta me sallimme kuviteltavan kuinka ihanaa hyvänsä, sillä sehän on meidän ylistystämme: onhan tulevaisuuden ihminen meidän jälkeläisemme.

Mutta jos tulee taiteilija ja tieteilijä, joka osottaa että tulevaisuuden ihminen vielä tuhannen vuoden perästä voipi kärsiä meidän heille jättämästä veriperinnöstä, hänelle me hymähdämme tavattoman itsetietoisina. Vaikka meidän pitäisi uskoa tulevaisuuden ihmisen "pyhästä hengestä" syntymiseen me ennen senkin uskoisimme kuin myöntäisimme, että tulevaisuuden ihmisessä meistä syntyneenä täytyy olla parhaimmassakin tapauksessa ainakin jätteet meidän rappeutuneisuudestamme. — Niin pitkälle me olemme materialisteja tällä materialismin aikakaudella.

Rappeuttavan moraalien myrkytys veressä ja hengessä käskee kieltämään siveettömänä kaiken korkeamman moraalien ilmenemisen ja pyrkimyksenkin siihen. Ja sentähden ei voida sallia että likaisuus ja raakuus paljastetaan sellaisina kuin ne elämässä ilmenevät.

Kantilainen filosofia on antanut kauniista määritelmän: — "Kaunis miellyttää ilman intressiä, ilman mielitekoja". Tuota määritelmää ovat aikamme taiteet suuressa määrin koettaneet noudattaa, ja se on vienyt suuren osan taiteestamme metafysiikan pilviin, pois tavallisen ihmisen käsityspiiristä. Ja se on yksi rappeutumisen tie.

Jalostavan taiteen kauneuspuolellansa tulee olla sillä tavalla kaunis, että se herättää voimakkaita mielitekoja ja pyrkimyksiä, ja rumuudessansa ruman sillä tavalla, että se herättää voimakasta inhoa ja vieromista.

Kantilaisen rappeuttavan filosofian määritelmiä seuraten idealistinen estetiikka opettaakin, että taiteesta on poistettava kaikki "alhainen ja jokapäiväinen" — siis elämän suurin osa. Mikä järjettömyys kätkeytyykään tuollaiseen esteettiseen opetukseen! Opettaa ihmisiä taiteen avulla unohtamaan oman kehnoutensa, sekö olisi taiteen korkein tehtävä?

Taiteen tulee synnyttää jalon ja kauniin kaipuun ja pyrkimyksen niihin. Mutta se tapahtuu voimakkaimmin siten, että taide ensiksi osottaa mitä me olemme ja toiseksi mihin meidän on pyrittävä. Taiteen todellinen realiteetti, todellisuus, on juuri se mitä me olemme, ja sen kuvaava puoli,

ihanteellinen puoli, on se mitä me voimme tulla olemaan, mihin meidän on pyrittävä. Nämä kaksi ehtoa täytyvät muodostaa perusteet, joille jalostavan taiteen tulee rakentua.

40

Jos typeruus on hyvin puettu kunnioitetaan sitä, mutta ryysyihin puettu nero saapi lurjuksen nimen. Sairas käsitys kauneudesta on pukeutunut määrättyyn muotiin, jota jokaisen on melkein pä siveyden ehtona noudatettava.

Sairas muoti pukeutumisessa, kuinka turmiollinen se onkaan ruumiille sekä sielulle!

Sairas muoti ei turmele ainoastaan muodin orjaa, vaan se turmelee myöskin heidän sikiönsä ja siten on osaltansa yhtenä huomattavana rappeutumisen edistäjänä ja ihmisen ylösnousemuksen ehkäisijänä. Ja tuo sairaas muoti ei ole ominaista ainoastaan muutamille muotinueille, vaan se on ominainen sivistyneiden kansojen enemmistölle.

Terveen aistillisuuden häviäminen synnyttää sairaita mielitekoja ja sairaat mieliteot synnyttävät sairaita muoteja, ja sairaat muodit kehittävät sairaita mielitekoja ja makua yhä pitemmälle.

Liikevoittoon perustuva järjestelmä hankkii jollekin ihmisten tarpeelle tyydytykseksi kokonaan toisia esineitä kuin mitä tuo tarve terveellisellä tavalla tyytyäkseen kaipaisi. Siitä seuraa että aletaan pitämään väärää tyydykettä oikean arvoisena. Ja silloin ollaan luovuttu yhdestä tärkeästä terveyden perusehdosta.

Se että lasipalaset käyvät todellisista helmistä ei merkitse paljoa, mutta se että muotipuku kulkee todellisen ruumiin arvosta, se merkitsee pitkälle kehittyntä rappeutuneisuutta.

Ryöstön periaatteelle kehittyneelle yhteiskunnalle on edullisempaa olla monimutkaisena ja sairaana muodin kannalla kuin yksinkertaisen ja terveen ruumiin kannalla.

Terve ruumis on täyteläinen ja sopusuhtainen ja vaatii syntymisensä ja terveenä pysymisensä ehdoksi terveen ravinnon, terveellisen asunnon ja terveellisen työskentelytavan. Se on liiaksi paljon ryöstävälle järjestelmälle. Sairas ruumis on suhteeton ja epätäydellinen jäsenien ja lihaskudoksien kehityksessä, mutta tullaksensa muotiruumiiksi se tarvitsee ainoastaan kureliivejä, keinotekoisia osia ja täytteitä korvaamaan lihaksien ja jäsenien epäsuhteellisia muodostumia. Ja keinotekoiset täytteet ovat huokeampia hankkia kuin terveet lihaskudokset.

Sivistynyt maailma, joka pitää niin paljon melua hengen alennustilasta, ei häpeä olla ruumiillisesti niin alhaalla että se pitää muodin ja muotilaitteet parempina kuin luonnolliset lihaskudokset.

Tämä sivistynyt maailma, joka puhuu niin paljon ihmisen siveellisestä parantamisesta, muotihulluutensa tähden ei häpeä olla siveellisesti niin alhaalla että kasvattaa uuden sukupolven sikiöt kureliivien sisällä.

Mutta rappeutuneella ja rappeuttavalla estetiikalla ei ole yhtään sanaa siveellisesti alentavaa ja häpeällistä muotia vastaan.

41

Taidettamme vaivaa yleisesti joukkopsykologian puute. Yksilö ja hänen ominaisuutensa muodostavat vielä koko taiteen. Ja se on yksi niitä väriä perusteita joille taiteemme on rakentunut. Yhteiskunnallisesti jalostavan taiteen tulee esittää aatteita ja asioita eikä yksilöitä.

— Mitkä vaikeudet kohtaavatkaan taidetta, jos se rupeaisi seuraamaan joukkosielun ja joukkotoiminnan taidentamisohjetta, sanotaan. Eihän ole mahdollista esim. näyttämölle asettaa koko kansaa tai luokkaa mieliä järkyttävällä tavalla kysymään "ollako vai eikö olla?", vaan täydytään ajatus yksilöllistyttyä ja asettaa joku Hamlet sitä esittämään.

Niin asiallinen kuin tuollainen huomautus onkin, sitä vastaan kuitenkin sopii kysyä, miksiä Hamletin nimi ei voisi olla esim. Maailmantuska yhtähyvin kuin Hamlet. Eroitus voipi äkkiä ajatellen tuntua vain teknilliseltä tempulta, mutta kuitenkin sillä on puhtaasti aatteellinen merkitys. Tuo "teknillinen tempu" ensiksi johtaisi katsojan ja kuulijan mieleen yleistä laatua olevan aatteen ja toiseksi joukon tai kansan joka sitä aatetta edustaa. Ja juuri sillähän on suuri ero, saako katsoja ja kuulija taiteesta yleisen

tai yksilöllisen käsityksen.

Perinpohjin väärä on myöskin se estetiikan opetus, että taiteilijan ei tule välittää politiikasta eikä puoluetäisteluista, vaan hänen tulee pyrkiä puhtaaseen taiteeseen. Mutta puhdas taide on puhdas humbuuki. Jos kerran muut ihmiset välittävät politiikasta ja puolue-elämästä taiteilijan on myöskin siitä välitettävä. Hänen tehtävänsä on esittää politiikan ja puolue-elämän terveet sekä sairaat puolet.

Taiteen ensimmäisenä tehtävänä ei ole "kauneuden ja sopusoinnun palveleminen", kuten idealistinen esteettinen käsitys vaatii. Taiteen ensimmäinen tehtävä täytyy asettaa korkeammalle kuin kauneuden ja sopusoinnun palvelemiseen. Sen ensimmäinen tehtävä on terveyden ja järjen palveleminen.

Terveys ja järki eivät ole nykyiselle käsitykselle ollenkaan samat kuin kauneus ja sopusuhtaisuus. Vielä vähemmän terveys ja järki ovat kauneuden ja sopusuhtaisuuden seuraukset, vaikka otammekin kauneuden ja sopusuhtaisuuden terveessä merkityksessä. Onhan suhde päinvastainen: kauneus ja sopusuhtaisuus ovat terveyden ja järjen seurauksia.

Palvellessansa "kauneutta ja sopusointua" taiteemme saarnaa voimakkaasti rappeuttavan moraalin enkelihyveitä: "ehdotonta rakkautta", sairasta sääliä ja vapaaehtoista kärsimistä ja nöyryyttä vieläpä kristillisyyttäkin aivan illettävässä määrässä.

Asettaaksemme taiteen palvelemaan korkeinta ajateltavissa olevaa siveysohjetta tulee sen ennenkaikkealla palvella ihmisen joukkona jalostamisajatusta, terveen ruumiin ja terveen järjen saavuttamisen ajatusta. Sitä päämäärää palvelee se parhaiten paljastamalla joukkokehnouden ja kiihottamalla jalostaviin joukkopäämääriin.

On varmaa, että se mikä meissä on keinoa ja alhaista ei voi poistua ennen kuin yleinen inho sitä kohtaan on herännyt. Ja tuon inhon, vierovan vastenmielisyyden herättämiseen ei riitä yksistään niiden kärsimysten sisäinen tunteminen, joita elämämme tapojen tummat puolet meille tuovat, vaan siihen vaaditaan joukkoujukaisuutta, joukkomyöntämistä, että meissä todellakin on yleistä kehnoutta. Sellainen vain voipi lähentää suuria joukkoja ja saattaa meidät ymmärtämään toisiamme ei syyttäjinä ja tuomareina, ei kiiltävän puhtaina ja inhottavan likaisina yksilöinä, vaan saman elämäntavan pääpiirteissään samanlaisiksi tekeminä, yhteen kuuluvina rappeutuneina ihmisinä. Se auttaa meitä tajuamaan korkeamman moraalin vaatimat syvälle käyvät yhteiskunnalliset toimenpiteet, joiden avulla ainoastaan voidaan joukkoja siveellisesti kohottaa. Se auttaa meitä ymmärtämään kuinka kiinteästi me tarvitsemme toisiamme suuressa ja jalossa ylösnousemuksessa, jonka tuloksena on ei ainoastaan uusi, parempi yhteiskuntajärjestelmä, vaan myöskin uusi, terve ihminen, jonka ei tarvitse hävetä elämäänsä eikä pyytää anteeksi olemassaoloansa.

42

Räikeästi ilmaantuu rappeuttava moraalikäytännöllisesti vaikuttavimmassa puolessaan: laissa.

Melkein kaikki lait ovat rappeuttavan moraalinhengen kanssa sopusoinnussa. Siitä on ensimmäisenä todistuksena lakien puhtaasti kielteinen laatu. Rakentava lainlaadinta puuttuu yhteiskunnistamme kokonaan, vaikka siveelliseltä kannalta katsoen olisi paljon tärkeämpää se mitä pitää tehdä kuin se mitä ei saa tehdä, sillä ainoastaan se mitä tehdään voipi jalostaa.

Rappeuttavan moraalinhenkien rikoslakimme tuntevat ainoastaan rikollisen yksilön, joka on vapaa tekemään rikoksen tai olemaan tekemättä. Ja vaikka viimeisinä vuosikymmeninä on tieteen taholta useasti todistettu vapaan tahdon olemattomuus se ei ole vaikuttanut rikoslakiin yhtään mitään, sentähden koska mikään kansa vielä ei ole hyväksynyt tieteellisen maailmankatsomuksen pääpiirteitäkään.

Ei ole monta järjettömämpää ajatusta kuin ajatus että rikos on yksilöllinen. Yhtähyvin voisi sanoa, että yksikkö on olemassa ilman monikkoa.

Rikos ei ole koskaan eikä missään tapauksessa yksilöllinen ominaisuus. Rikos on yhtä yksilötön kuin esim. keuhkotauti ja rikoksen tekijä yksilönä yhtä edesvastuuton kuin keuhkotaudin uhri.

Vaistosta johtunut rikos on peritty rikos ja mielijohteista seurannut rikos on ulkopuolisten vaikutelmien esiintuoma rikos, kummassakin tapauksessa yksilön vallan ulkopuolelta johtunut rikos.

Kaikilla nykyisillä sivistyskansoilla on rappeuttavia ja rikoksiin johtavia vaistoja veriperintönä. Ja kaikissa sivistys-yhteiskunnissa ulkopuolisten vaikuttimien kautta mielijohteihin tarttuva rikoksen basilli on ihmisen säännöllinen seuralainen. Ja ne voivat saattaa hänet tekoon milloin tahansa.

Yhä edelleen rikollista verta syntyy yhä enemmän rikollisesta verestä, aivan samoin kuin keuhkotautia syntyy keuhkotaudista. Yhä edelleen yhteiskunnallinen ympäristö tulee pahemmaksi ja pahemmaksi rikoksen tartuttajaksi vaikutelmiensa kautta. Mutta yhteiskunnallinen valta ei pane tikkua ristiin rikoksen perinnöllisyyden ja tartunnan ehkäisemiseksi; se saarnaa ainoastaan moraalialia rikoksen parannukseksi ja säätää kieltäviä lakeja — tietoisena siitä että niitä tullaan joukolla rikkomaan.

Sellainen yhteiskuntajärjestelmä, jossa säännöllisesti vallitsevat ilettävät sairaudet ja rikokset on kurja ja häviämään tuomittu, eikä sitä voi mikään mahti pelastaa. Mutta samoin on jokainen kansa ja rotu perikatoon tuomittu, jos siltä kokonaisuutena puuttuu voima sairauden ja rikoksen vastustamiseen. Ja tuon vastustusvoiman ensimmäinen puoli on vastustushalu, jota puuttuu sivistyskansojen ehkäpä enemmistöltä. Sellaista enemmistöä on vaikea pelastaa minkään aatteen turvissa. Mutta voimakas vähemmistökin voipi olla kansan ja rodun ylösnousemuksen perustaja.

43

Jos moralistimme, sielutieteilijämme ja lainlaatijamme eivät olisi idealistisia tolvanoita ja kapitalismin palkkarenkejä, voisivat he käsittää ihmisen olevan historiallisen ja esihistoriallisen ajan syyn eikä seurauksen, ja silloin he voisivat käsittää ihmistä myöskin moraalisen olentona. Jos he pitäisivät totena todistukset, jotka osottavat soluissamme olevan perintöä eläimestä, jos he käsittäisivät ihmisen solujen ominaisuuksien täytyvän itseensä kätkeä ne vaikuttimet mitkä ihmistä ovat pitempiä aikoja ympäröineet, käsittäisivät he että ihmisen täytyy olla yhtä "likainen" tai "puhdas" kuin ovat olleet ne vaikuttimet joiden alaisena hän on kehittynyt.

Jos moralistimme tajuaisivat sielun ominaisuuksien olevan "kätkeytyneenä" ainesoluihin, käsittäisivät he ihmisen tahdon olevan aineen vaistojen orjan silloin kun se ei ole välittömästi ulkopuolisen pakon alainen. Jos he pitävät totena niin yksinkertaisen asian kuin että ohdakkeista ei voida parhaimmallaakaan sitomisella saada ruususeppelettä luulisi heidän tajuavan että siveellinen parannus vaatii paljon enemmän kuin hetkellisen käsittelyn ja moraalisaarnan.

Jos moralistit tajuaisivat että vika on aineessa, tajuaisivat he myöskin sen että parannuskeinoillakin täytyy olla aineelliset ominaisuudet, jotka on saatettava kosketuksiin parannettavien kanssa.

Yhtä vähän kuin markkinakehujan tai parjaajan puhe kykenee muuttamaan jonkun esineen tosiolemusta, yhtä vähän moraalisaarna kykenee muuttamaan ihmisen tosiolemusta.

44

Kaikessa ihmisen jalostamista tarkoittavassa on pääkysymys: Jos voidaan jalostaa hänen vaistonsa silloin päämäärä on saavutettu. Ihminen lähtee kulkemaan ylöspäin. Hänelle alkaa siveellisessä suhteessa uusi kehityskausi.

Vaistot eivät ole jalostuneet pariin vuosituhanteen, koska on ollut vallalla sellainen yhteiskunnallinen kehitys, jota siveellisessä suhteessa voipi kuvata mutkittelevalla viivalla, jossa alaspäin meno aina voittaa edellä tapahtuneen ylöspäin menon.

Mitään vaistoa ei voida lyhyessä ajassa jalostaa sen yksinkertaisen seikan tähden, koska sairas solu on aina varustettu sillä "saatanallisella" ominaisuudella että se voipi saastuttaa terveen solun.

Mikään ei muutu ilman ulkonaista syytä, on yksi suurimpia järjellistieteellisiä totuuksia — jota totuutta moralistimme eivät ollenkaan tajua, vaikka tuon totuuden esitti jo Galilei. — Tuo laki koskee yhtähyvin sielullisia kuin ruumiillisiakin suhteita.

Vaistot voidaan muuttaa, jalostaa, palvelemaan määrättyjä tarkoituksia, jos ollaan tietoisia vallitsevien vaistojen suunnista ja jos itsetietoisesti pyritään vaistoja jalostamaan.

Vaistot voivat muuttua ainoastaan siten että ihmisen asema yksilönä ja yhteiskunnan jäsenenä muuttuu, ainoastaan siten että hänen siittämisehtonsa, hänen kasvatuksensa, hänen ravintonsa, hänen asuntonsa, hänen pukeutumisen- ja työntekotapansa muuttuvat.

Jos voidaan kehittää niin sanottuja siveysvaistoja ovat ne varmempia kuin tahto, mielijohteet ja järjen arvioimiset.

Onhan silmä kehittynyt valoärsytyksistä. Miksikä hermoärsytyksistä ei voisi kehittyä erityisiä

siveysaisteja, jotka sitte vuorostaan kehittävät perinnöllisiä siveysvaistoja.

Hermoston jatkuva tutkimus tulee esittämään monta mieltäkiinnittävää seikkaa aisteistamme ja vaistoistamme ja hyvin todennäköisesti se tulee löytämään lait niiden itsetietoiselle jalostamiselle.

Vaistot voivat kehittyä ja herkistyä vieromaan kaikkea rappeuttavaa, kaikkea sellaista jota ihmisen on kartettava terveenä pysymisensä ehtona. Jos sellainen tila saavutetaan on se korkein nykyään tajuttavissa oleva siveellinen asema.

Jokainen kansa ja jokainen rotu voipi hankkia sivistyksen saatavissa olevat tiedot ja tavat verrattain lyhyessä ajassa, niin kuin esimerkiksi Ameriikan neekerien kehitys osottaa. Mutta rappeutumisen kautta menetetty elämänhalu ja ylöspäin kehittymisen halu eivät ole yhtä pian hankittavissa takasin, koska periytyvät rappeuttavat vaistot vaativat pitkäaikaista ja itsetietoista kansan ja rodunuudestasynnyttämistä.

Kansan ja rodun vaistot eivät tule milloinkaan kokonaan jalostaviksi ja korkeisiin päämääriin pakottaviksi ellei niitä ruveta itsetietoisesti ja yhteiskunnallisilla toimenpiteillä muuttamaan.

Vaistojen muuttamiseksi vaaditaan tietoa ja korkeita joukkoihanteita. Mutta suurinkaan mahdollinen tietomäärä ja korkeimmatkaan ihanteet eivät voi vaistoja jalostaa, jos aineelliset olosuhteet eivät muutu.

Että meissä itsessämme yksilöissä olisi pätevä synnynnäinen siveyslaki (kategorinen imperatiivi) kuten Kantin filosofia opettaa, on filosoofista lorua. Korkeimman järjen kritiikin edessä siveyttä on lupa käsitellä ainoastaan yhteiskunnallisena kysymyksenä eikä yksilöllisenä. Yhteiskunnalla vuorostaan ei ole mitään kategorista imperatiivia, vaan yhteiskunnallisen siveyden määrää yhteiskunnallisesta tuotantotavasta johtuneet tarpeet ja noista tarpeista johtuneet yhteiskunnan jäsenten enemmistön siveelliset säädökset. Mutta nuo säädökset ovat voimassa kauemmin kuin yhteiskunnallisesta tuotantotavasta johtuvat tarpeet vaatisivat, sentähden koska yhteiskunta ei toimi siihen määrin itsetietoisesti että se kumoaisi säädöksen, jota vaatimassa ei enään ole tarvetta. Mutta noiden säädöksen vaikutus vuorostaan kestää kauemmin kuin itse säädökset, sentähden koska jokainen kauemman aikaa noudatettu säädös rupeaa toimimaan automaattisesti, se kiteytyy ihmisiin vaistoksi, suuret joukot yhteiskunnan jäseniä noudattavat sitä vielä kauan senjälkeen kuin säädös on lakannut. Sellainen on yhteiskunnallinen kategorinen imperatiivi, "synnynnäinen siveyslaki".

Mutta jos yhteiskunta pääsee sille sivistysasteelle että se rupeaa huolehtimaan kansan ja rodun olemassaolosta silloin sen siveysohjeiksi tulevat kansan ja rodun olemassaolon ehdot. — Nykyinen yhteiskunta ei ole niin korkealla sivistysasteella.

45

Elämänonni on rappeuttavan moraalien pilaamille ihmisille vain tunneasia, makuasia. Heidän käsityksensä elämänonnesta ilmenee sanoissa "tyytyväisyys on ensimmäinen elämänonnen perustus". Tuo ilmaisee täydelleen rappeutuneisuuden elämänonnen. Ei mitään määrättyjä oikeuksia, ei mitään alinta nautintorajaa, ainoastaan tyytyväisyys elämänonnen lähtökohtana — mikä idioottimaisuus!

Järjellinen elämänonni voidaan kunakin aikana määritellä tarkastikin, jos on kysymys määrättyistä kansoista, ja sellaisistahan onkin aina kysymys.

Järjellisen elämänonnen perustuksena on ennen kaikkia taloudellinen rikkaus, kaikille riittävä tyydykkeiden runsaus, ja kansan terveys.

Tyydykkeiden runsaus riippuu kolmesta perusehdosta: luonnontaloudesta, tuotantovälineistä ja tuotantotavasta.

Luonnontalouden puolesta järjellinen elämänonni on mahdollinen kaikille oleville lajeille sen orgaanisessa luonnossa vallitsevan tasoittavan lain kautta, että kaikki lajit käyttävät ravintonsa ja muina tyydykkeinensä toisia lajeja — syöjä on syötävä ja päinvastoin — ja että kaikilla lajeilla on voimakas taipumus lisääntymään. Sama laki kumoaa Malthusen opin, ravinnon tarpeen ja ravinnonsaantimahdollisuuden ristiriidasta, perinpohjin.

Onnettomuus ja kärsimys nykyisissä sivistysyhteiskunnissa eivät ole seurauksena luonnontalouden puutteellisuudesta eikä tuotantovälineiden puutteellisuudesta, vaan on se seuraus tuotantotavan, jakotavan ja koko muun yhteiskuntajärjestelmän nurinkuruudesta, jossa nurinkuruudessa siveellisten arvojen ylösalasin kääntyneisyys näyttelee suurta osaa.

Ensiksi on luovuttava siitä harhaluulosta että järjestystä elämänonnea voitaisiin saavuttaa moraalisuaroilla ja filosofisella mietiskelyllä. Moraalisuaroilla ja filosofisella mietiskelyllä voidaan saavuttaa ainoastaan tunteellinen elämänonni, valhe-elämänonni, joka voipi olla mikä tahansa, vaikka illettävin kurjuus. Järjelliselle elämänonnelle saarnat ja filosofiset mietiskelyt ovat arvokkaita ainoastaan siinä määrin kuin kykenevät johdattamaan jalostavaan tekoon.

Ainoastaan teko on siveellisessä suhteessa oleellisesti hyvä tai paha. Se on teko joka todella hyödyttää tai vahingoittaa, koska se vasta panee voimaan jotakin muuttavaa.

Tekomme määräävät kolme tekijää: vaistot, ulkopuolisista vaikutteista syntyneet mielijohteet ja välitön ulkopuolinen pakko. Mielijohteet ja ulkopuolinen pakko ovat suorastaan ympäristömme kosketuksia meihin, vaistot yksilöllisyytemme sisältyviä voimia, mutta perittyjä, joiden muuttamiseksi me yksilöinä välittömästi emme voi mitään. Sentähden meidän elämänonnen ehtona tulee vaatia yhteiskuntaa palvelemaan ihmisen jalostumisaatetta.

Elämämme onnen ehtona meidän tulee luopua siitä harhaluulosta että valta ja oikeus riippuisi harvojen peitsien kärjissä. Rooman valta oli "legioonain" peitsien kärjissä ja samoin se on nytkin: joukkojen käsissä. Tulee nähdä vääräksi se harhaluulo, että harvat hallitsevat ja orjuuttavat joukkoja. On totta että valta on harvojen käsissä, mutta se on *joukkojen suostumuksella*. Jos harvat hallitsevat ja orjuuttavat miljoonia merkitsee se vain sitä, että nuo miljoonat ovat siihen määrin itsetiedottomia etteivät kykene valtaa käsiinsä ottamaan.

Vallan pääpiste on valtuuden antamisessa eikä hallitsemisessä. Ei löydy mitään järjestystä selitystä sille luulolle että pieni vähemmistö voisi pysyä vallassa ilman enemmistön suostumusta. Olkoon suostumus itsetietoinen tai itsetiedoton, ei muuta asiaa.

Elämänonnen ehtona tulee perinpohjin luopua siitä harhaluulosta että yhteiskuntamme on vähimmäisessä riittävässä määrässä siveä. Sitä se ei ole. Aikamme siveys on vain houre, jota jokainen märehtii joko luonnollisten vaistojensa tai rappeutuneiden vaistojensa ja mielijohteittensa peittämiseksi. Tämä märehtiminen kuitenkin voipi pettää ainoastaan lapsia, jotka eivät tunne elämää eivätkä ole itse sitä eläneet.

Elämänonnen ehtona täydytään tajuta että yhteiskunnan on tultava siveämmäksi.

46

Sivistysihmisen jalostamisen periaatteet tunnettiin jo antiikin aikoina. Nuo aatteet eivät olisi voineet toteutua kreikkalaisessa ja roomalaisessa orjien riistolle perustuvassa yhteiskunnassa — ne eivät voi toteutua missään riistolle perustuvassa yhteiskunnassa — mutta noiden aatteiden häviö aatteina, niiden kauaksi aikaa unhotuksiin joutuminen kuitenkin ei ollut vanhojen sivistysyhteiskuntien syy, vaan se oli kristillisen barbarismin syy. Kristillinen raakalaisuus valtaan päästyään ei vihannut mitään niin syvästi kuin ihmisen itsetietoisien jalostamisen aatetta. Se hävitti niin pitkälle kuin mahdollista jäljettämiin kaikki ne aatteet ja laitokset, jotka tarkoittivat ihmisen jalostamista.

Renessansissa nuo aatteet vielä kerran tekivät suurryntäyksen voittaaksensa kristillisen barbarismin. Aatteellisen voiton renessansi saikin. Mutta kun mitkään aatteet eivät voi tulla jatkuvasti hedelmällisiksi ja käytännössä hyödyttäväiksi jos noita aatteita tukevia yhteiskunnallisia muutoksia ei tapahdu, renessansikin hävisi käytännöllisesti puhuen jäljettämiin. Saksalainen barbaarinen aatelisto etujensa tähden nousi renessansin osaksi valtaamaa paavilaista kirkkoa vastaan, ja papin kuolettava moraalit voitti jälleen Lutheruksen persoonassa ja on taas siitä saakka melkein yksinvaltiaasti hallinnut kaikkia moraalisia arvoja.

Papin moraalilla myrkytetyt ihmisen parantajat odottavat parempaa ihmistä, ihanneihmistä, mutta eivät pane tikkua ristiin ihmisen lihan ja veren puhdistamiseksi hänen ympäristönsä uudistamisen kautta.

He odottavat ihmettä, yliluonnollista ilmestystä yliluonnollisen yksilön tahdon tuloksena. He vaativat voimakasta tahtoa tahdottomiksi poljetuilta orjilta. He vaativat sankaruutta pelkuriksi piestyjen ja tyhjääkin pelkäämään opetettujen raukkojen joukolta. He vaativat elämäntapojen puhtautta tuberkuloosin ja syfiliksen saastuttamilta ja nälän näivettämiltä. He vaativat rehellisyyttä ja viisautta ihmisiltä, joille papin rappeuttava moraalit ja likaisesti ankara taistelu olemassaolosta on kehittänyt valehteluvaiston ja vaiston tietämistä vastaan.

Mikä kohtalon ilveily ihmisen parantamisen nimessä!

Mutta papin moraalin täytyy hävitä ja puhtaan lihan evankeliumin voittaa, jos ihminen tahtoo säilyä.

47

Niin paljon korkeammalla kuin "taivas" on maasta on terveen lihan evankeliumi "puhtaan hengen" evankeliumista.

Missä saarnataan "puhtaan hengen" evankeliumia siellä hylätään yhteiskunnalliset sekä yksilölliset toimenpiteet ruumiin jalostamiseksi.

Missä saarnataan "hengen ylösnousemista" ja halveksitaan ruumista, siellä saarnataan rappeutumista ja kuolemaa.

Missä saarnataan lihan evankeliumia ja kunnioitetaan tervettä ruumista, siellä saarnataan elämää, jalostumista, voimakasta ja kaunista elämää.

Tietäköön jokainen että jalostua, kehittyä korkeammalle ja säilyä voivat ainoastaan terveimmät, voimakkaimmat.

Ken tuntee itsellensä olevan elämänvoimaa niin paljon että hän kykenee ottamaan osaa suureen sivistyskansojen ylösnousemukseen, hän korottakoon äänensä rappeuttavia vaistoja, rappeuttavia opetuksia, rappeuttavia yhteiskunnallisia oloja ja kaikkea sitä vastaan mikä viepi ihmistä joukkona alaspäin.

Jokainen muistakoon että voimakkain säätää yhteiskunnan "oikeuden". Jos säilyä tahdotaan, vanhojen muotojen ja tapojen on hävittävä.

Se on elämän ankara ja samalla korkea laki.

Jokainen muistakoon, että silloin kun etsitään vain sielun terveyttä ja unohdetaan ruumiin terveys, ihailaan hengen luultua hyvinvointia ja halveksitaan "lihan upeutta", silloin ollaan terveissä vaistoissa eläimiä alempana.

Itse elämälle on vain ruumiin terveys, lihan puhtaus arvokasta — koska sielu sairastuu ja rappeutuu ruumiin sairastumisen ja rappeutumisen kanssa.

Liha on ainoa todellinen elämänilo — mutta kielletynä ja häväistynä se on synkin elämänsuru.

Puhtaan lihan ja veren ihanne, kuinka paljon korkeammalla se onkaan "puhtaan sielun", ja "puhtaan hengen" ihannetta! Jospa vain kaikki sielujemme lääkärit ja henkemme puhdistajat sen ymmärtäisivät.

Kaikkea sielunhoitoa, kaikkea hengen puhdistamista vastaan on kohotettava voimakas huuto: hoitakaa ruumista! Puhdistakaa verta! Palvelkaa terveen ja puhtaan lihan evankeliumia ja te tulette pelastetuiksi!

Kuinka voimakkaasti pitäisikään kristityille kansoille huutaa: Luopukaa palvelemasta sairautta suosivia sivistymättömiä jumalia ja alkakaa palvelemaan sivistynyttä "perkelettä", joka saarnaa lihan evankeliumia!

Hän ken osaa vaikuttavalla tavalla huutaa, hän on tulevaisuuden ihminen, korkeimman elämän evankeliumin, lihan evankeliumin, palvelija.

Älköön yksikään luulko minkään kansan tai luokan voivan jättää ihmisen jalostumisajatusta huomioon ottamatta! Hamletin kysymys "ollako vai eikö olla" uusiutuu yhä uudelleen ja pakottaa jokaisen kansan ja luokan ennemmin tai myöhemmin kuulemaan lihan-elämänlaulun säkeet. Se kansa joka ne ensiksi tajuaa on voimakkain kansa.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK LIHAN EVANKELIUMI: MORAALIN ARVOSTELUA

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project

Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic

work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in

such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.